

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΜΑΡΤΙΟΣ – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2006 • ΤΕΥΧΟΣ 47

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐχαριστοῦμε τὴ Γιουροβίζιον!	σελ. 1
Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου	σελ. 2
Ἐπλοποιῆστε τὴν ζωὴ σας, γιὰ νὰ φύγη τὸ ἄγχος	σελ. 4
Πατὴρ Ἀντώνιος Ἀλεδιζόπουλος. Μικρὸ ἀφιέρωμα	σελ. 5
Τὸ «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα». Μερικὲς ἱστορικὲς ἐπισημάνσεις	σελ. 10
Ἡ Γιουροβίζιον πολιτιστικὸς «θεσμός» τῆς Νέας Ἐποχῆς;	σελ. 12
Ἀπὸ τὸ Μουσταφά στοῦ Μουσταφά	σελ. 14
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 16
Ἐλεύθερο Βῆμα	σελ. 18
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 19

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΤΗ ΓΙΟΥΡΟΒΙΖΙΟΝ!

Η πρόσφατη δράδευση τοῦ σατανιστικοῦ τραγουδιοῦ, πού ἐκπροσώπησε τὴ Φινλανδία στοῦ φετεινὸ φεστιβάλ τραγουδιοῦ τῆς Γιουροβίζιον στήν Ἀθήνα, δέν μᾶς ἐξέπληξε.

Ἡ Γιουροβίζιον, ἢ μάλλον αὐτό πού ἐκφράζει ἡ Γιουροβίζιον, μᾶς στέλνει ἀπροκάλυπτα πλέον τὸ μήνυμα: «Ἐρχεται ἡ Νέα Τάξη· ὑποταχθεῖτε σ' αὐτήν, ἀλλιῶς εἶστε κατεστραμμένοι».

Εὐχαριστοῦμε τὴ Νέα Τάξη, πού δέν μασᾶ τὰ λόγια της, ἀλλὰ μᾶς ἀφυπνίζει- ἄθελά της- μέ τὴν κυνική της εἰλικρίνεια.

Εὐχαριστοῦμε τὸ παγκόσμιο σύστημα προβολῆς καὶ διαφήμισης βιβλίων, ὅπως ὁ «Κώδικας Ντά Βίντσι», ἢ ὁμώνυμη κινηματογραφικὴ ταινία καὶ τὸ «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα», γιὰτὴν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο -ἄθελά τους- μᾶς ἀφυπνίζουν.

Τὰ ψέματά τους εἶναι τόσο χονδροκομμένα, πού δέν μποροῦν νὰ ξεγελάσουν πλέον οὔτε τὰ μικρὰ παιδιά. Ἡ πολεμικὴ τους ἐναντίον τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του εἶναι τόσο ἀπροσημάτιστη, ὥστε μόνον οἱ θεληματικὰ τυφλοὶ νὰ μὴν τὴ βλέπουν.

Οί μαθητευόμενοι μάγοι τῆς νεοταξικῆς Ὑβρεως ἔχουν χάσει τὴν ψυχραιμία τους. Βιάζονται πολὺ, ἐνῶ βλέπουν νὰ καθυστερεῖ ἡ ὑλοποίηση τῶν στόχων τους.

Ἄς εἶναι βέβαιοι γιὰ τὴν ἀποτυχία τους. Καθὼς σοφὰ ἐξαγγέλλει ὁ μέγιστος τῶν Θεολόγων τῆς καθ' ἡμᾶς παραδόσεως: «Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπα-

ρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι. Ἴδου ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἔσται αὐτοῦ» (Ἀποκ. 22, 11-12).

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΚΥΡΙΟΥ

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

«Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε καὶ πάντες αἴροντες τὸν Σταυρόν Σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις».

(Δοξαστικὸν Κυριακῆς τῶν Βαΐων)

Πράγματι ἡ Χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μᾶς συνάγει καὶ σήμερα, τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, καὶ πάντοτε στὴν Ἁγία Ἐκκλησία. Μὲ τίς δικές μας δυνάμεις δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ συμμετέχουμε στὴν κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας, στίς συνάξεις της, στὰ μυστήριά της, στὴν λατρεία της.

Ἡ Χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ μᾶς προσκαλεῖ ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν ἁμαρτωλότητά μας μᾶς χαριτώνει καὶ γινόμαστε μέλη τοῦ Ἀγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Χρειαζέται ὁμως καὶ ἡ ἰδική μας συνέργεια στὴν δωρεὰ τῆς Χάριτος. Συνεργοῦμε καὶ ἐμεῖς μὲ τὴν Χάρι, ὅταν αἴρωμεν τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου. Ὄταν ἀγωνιζόμεθα κατὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας, τῶν παθῶν μας, τῆς φιλαυτίας μας. Ὄταν ἀγωνιζόμεθα νὰ ἀποκτήσουμε τίς ἅγιες εὐαγγελικὲς ἀρετές τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς μετανοίας, τῆς ἐγκρατείας, τῆς ὑπακοῆς. Ὄταν ὑπομένουμε τίς δοκιμασίες καὶ τὰ θάσανα τῆς ζωῆς μας μὲ χριστιανικὴ καρτερία καὶ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὄταν ἀντιμετωπίζουμε τὸν θάνατό μας ἢ τὸν θάνατο τῶν ἀγαπημένων μας προσώπων μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Συνεργοῦμε ἀκόμη μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ὅταν δοξάζουμε, εὐχαριστοῦμε καὶ ἀνυμνοῦμε τὸν Λυτρωτὴν μας Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅπως ὁ λαὸς καὶ τὰ παιδιά τῆς Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν θριαμβευτικὴ Του εἴσοδο στὴν Ἁγία Πόλι τῆς Ἱερουσαλήμ.

Μαζὶ μὲ τὸν λαόν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ὑπομονετικά τὸν ἀνέμενε τόσους αἰῶνες καὶ σάν σήμερα τὸν εἶδε εἰσερχόμενον στὴν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ πώλου ὄνου καθήμενον «πραῦν», σείοντες καὶ ἐμεῖς τὰ Βαῖα τῶν κλάδων, βοῶμεν μὲ ὄση δύναμι ἔχει ἡ πτωχὴ μας καρδιά:

«Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Ζῶντες στὸν λειτουργικὸ χρόνο τῆς Ἐκκλησίας διώνουμε τὰ γεγονότα τῆς σωτηρίας μας ὡς παρόντα. Ἔτσι συμμετέχουμε στὴν πανήγυρι τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Κυρίου στὰ Ἱεροσόλυμα.

Πολλές φορές στὴν ἱερά Ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων θὰ ἐπαναλάβουμε τὸ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...». Καὶ πάλι δὲν μᾶς φθάνουν οἱ ὄσες φορές θὰ τὸν ἐπευφημήσουμε. Θὰ θέλαμε ἀενάως νὰ τὸν ὑποδεχόμαστε στὴν καρδιά μας μὲ τὸ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος».

Γλυκύτατε, πραότατε, εἰρηνικώτατε, εὐσπλαγχνικώτατε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἶσαι ὄχι μόνο εὐλογημένος, ἀλλὰ ὁ μόνος εὐλογημένος Κύριος.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί Θεὸς ὢν προαιώνιος καὶ παντοκράτωρ ἐκένωσες τὸν ἑαυτὸν

Σου, ἔλαβες δούλου μορφήν, μᾶς ἐπεσκέφθης στήν ταλαιπωρία μας γιά νά μᾶς σώσης.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί ἦλθες ἀνάμεσά μας ὄχι γιά νά διακονηθῆς, ἀλλά γιά νά μᾶς διακονήσης. Ὁχι γιά νά δοξασθῆς, ἀλλά γιά νά μᾶς δοξάσης.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί ἦλθες «εὐεργετῶν καί ἰώμενος» (Πράξ. ι' 38), γιατί ἐθεράπευσες τούς ἀσθενεῖς μας καί ἀνέστησες τούς νεκρούς μας, ὅπως τόν τετραήμερο Λάζαρο, προαναγγέλλοντας καί τήν ἰδική Σου ἀνάστασι.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί μᾶς παρέδωσες τήν θεία καί οὐράνιο διδασκαλία Σου, τό ἅγιο Εὐαγγέλιό Σου, μέ τό ὅποιο μᾶς ὀδηγεῖς στόν Οὐρανό.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί ἐκούσια πορεύεσαι στό Πάθος καί στόν Σταυρό καί στόν θάνατο, γιά νά θυσιασθῆς ὡς βασιλεύς γιά τούς ὑπηκόους Σου, τόν κόσμο Σου.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί ἐνῶ ἐτάφης, ἀναστήθηκες ἐκ τῶν νεκρῶν τριήμερος, συναναστήσας παγγενῆ τόν Ἀδάμ.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί πρό τοῦ σωτηρίου Πάθους Σου μᾶς παρέδωσες τό ἁγιώτατο Μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὥστε νά μπορούμε νά κοινωνοῦμε τό Σῶμά Σου καί τό Αἷμα Σου καί νά συμμετέχουμε στόν Σταυρό καί στήν Ἀνάστασί Σου.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί ἀνελήφθης ἐν δόξῃ στούς οὐρανοὺς καί ἀνύψωσες καί τήν ἰδική μας πεσοῦσα ἀνθρωπίνη φύσι στήν δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἶσαι εὐλογημένος, γιατί τήν Ἁγία Πεντηκοστή μᾶς ἀπέστειλες τό ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον ἐκπορευόμενον Πανάγιό Σου Πνεῦμα νά μένη στήν Ἁγία Ἐκκλησία Σου αἰωνίως καί νά μᾶς καθοδηγῆ εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθει-

αν.

Γιά τούς λόγους αὐτούς καί ἄλλους ἀναριθμήτους λόγους καί εὐεργεσίες Σου εἶσαι εὐλογημένος, ὁ μόνος εὐλογημένος καί ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εὐλογημένε Ἰησοῦ,

Ἄξιωσέ μας νά μὴ φανοῦμε ἀχάριστοι στίς ἀπειρες εὐεργεσίες Σου.

Εὐλογημένε Ἰησοῦ,

Χάρισέ μας ἀληθινή μετάνοια γιά τίς ἁμαρτίες μας.

Εὐλογημένε Ἰησοῦ,

Χάρισέ μας τήν δεβαιότητα τῆς πίστεως, τήν εἰρήνη τῆς ψυχῆς, τήν χαρμολύπη τῆς σταυροαναστασίμου χριστιανικῆς ζωῆς.

Εὐλογημένε Ἰησοῦ,

Ζοῦμε σ' ἓνα κόσμο προβληματικό, ὑλιστικό, ἀθεϊστικό, ὅπου συνάνθρωποί μας, συμπατριῶται μας, πρόην Χριστιανοί, εἶναι ἔτοιμοι μέ τήν ἀσέβειά τους, τήν ἀπιστία τους, τήν κατά Σοῦ ἐχθρότητά τους, νά κτυπήσουν, νά ἐξευτελίσουν, νά ἀφανίσουν τήν ἁγία πατροπαράδοτο πίστι μας.

Δῶσε μετάνοια καί συναίσθησι τῆς ἀποστασίας τους καί τοῦ ἐγκλήματος πού ἐπιχειροῦν κατά τοῦ πιστοῦ λαοῦ Σου καί τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Σου. Καί ἐμᾶς στερέωσε στήν πίστι καί τήν ὁμολογία Σου.

Εὐλογημένε Ἰησοῦ,

Παρηγόρησε, φώτισε, ἐνίσχυσε ὄσους πιστούς Σου προσπαθοῦμε νά μὴν προδώσουμε τό Ἅγιο Βάπτισμά μας καί τό Ἅγιο Ὄνομά Σου.

Εὐλογημένε Ἐσταυρωμένε καί Ἀναστημένε Ἰησοῦ,

«Ῥσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις». Σῶσέ μας, ὁ δοξαζόμενος στόν Οὐρανό, ὁ παντοδύναμος Θεός καί Σωτήρας μας.

«Ἡ ζωὴ ἄνευ τοῦ Χριστοῦ, ὁ θάνατος ἄνευ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀλήθεια ἄνευ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἥλιος ἄνευ τοῦ Χριστοῦ καί τά σύμπαντα χωρίς Αὐτόν, -ὅλα εἶναι τρομερά ἀνοησία, ἀνυπόφορον μαρτύριον, σισύφειον βάσανον, κόλασις!

... Ἡ ἀλήθεια, ἐάν δέν εἶναι ὁ Χριστός, δέν μοῦ χρειάζεται, εἶναι μόνον μία κόλασις. Τό ἴδιον εἶναι κόλασις καί ἡ δικαιοσύνη, καί ἡ ἀγάπη, καί τό ἀγαθόν, καί ἡ εὐτυχία καί αὐτός ὁ Θεός, ἐάν δέν εἶναι ὁ Χριστός, εἶναι κόλασις».

(Ἀπό τό βιβλίον τοῦ μακαριστοῦ Σέρβου ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος, σσ. 183-184).

ΑΠΛΟΠΟΙΗΣΤΕ ΤΗΝ ΖΩΗ ΣΑΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΦΥΓΗ ΤΟ ΑΓΧΟΣ¹ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου

Ἐκ τῆν κοσμική εὐτυχία βγαίνει τό κοσμικό ἄγχος

Ὅσο ἀπομακρύνονται οἱ ἄνθρωποι ἀπό τήν φυσική ζωή, τήν ἀπλή, καί προχωροῦν στήν πολυτέλεια, τόσο αὐξάνει καί τό ἀνθρώπινο ἄγχος. Καί ὅσο ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Θεό, ἐπόμενο εἶναι νά μή βρῖσκουν πουθενά ἀνάπαυση. Γι' αὐτό γυρίζουν ἀνήσυχοι ἀκόμη καί γύρω ἀπό τό φεγγάρι -σάν τό λουρί τῆς μηχανῆς γύρω ἀπό τήν τρελλή ρόδα²-, γιατί ὀλόκληρος ὁ πλανήτης μας δέν χωραεῖ τήν πολλή τους ἀνησυχία.

Ἐκ τῆν κοσμική καλοπέραση, ἀπό τήν κοσμική εὐτυχία, βγαίνει τό κοσμικό ἄγχος. Ἡ ἐξωτερική μόρφωση μέ τό ἄγχος ὀδηγεῖ καθημερινῶς ἑκατοντάδες ἀνθρώπων (ἀκόμη καί μικρά παιδιά μέ ἄγχος) στίς ψυχαναλύσεις καί στούς ψυχιάτρος καί κτίζει συνεχῶς Ψυχιατρεία καί μετεκπαιδεύει ψυχιάτρος, ἐνῶ πολλοί ψυχιάτροι οὔτε Θεό πιστεύουν οὔτε ψυχή παραδέχονται. Ἐπομένως, πῶς εἶναι δυνατόν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, νά βοηθήσουν ψυχές, ἀφοῦ καί οἱ ἴδιοι εἶναι γεμάτοι ἀπό ἄγχος; Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νά παρηγορηθῆ ἀληθινά, ἂν δέν πιστέψῃ στόν Θεό καί στήν ἀληθινή ζωή, τήν μετά θάνατον, τήν αἰώνια; Ὅταν συλλάβῃ ὁ ἄνθρωπος τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς τῆς ἀληθινῆς, τότε φεύγει ὄλο τό ἄγχος του καί ἔρχεται ἡ θεία παρηγοριά, καί θεραπεύεται. Ἐάν πῆγαινε κανεῖς στό Ψυχιατρεῖο καί διάβαζε στούς ἀσθενεῖς τόν Ἀββᾶ Ἰσαάκ, θά γίνονταν καλά ὅσοι πιστεύουν στόν Θεό, γιατί θά γνώριζαν τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς.

Πᾶνε νά ἡρεμήσουν οἱ ἄνθρωποι εἴτε μέ ἡρεμιστικά εἴτε μέ θεωρίες γιόγκα, καί τήν πραγματική ἡρεμία, πού ἔρχεται, ὅταν ταπει-

νωθῆ ὁ ἄνθρωπος, δέν τήν ἐπιδιώκουν, γιά νά ἔρθῃ ἡ θεία παρηγοριά μέσα τους. Καί οἱ διάφοροι τουρίστες, πού ἔρχονται ἀπό ξένες χῶρες καί περπατοῦν στούς δρόμους, μέσα στόν ἥλιο, στήν ζέστη, μέσα στήν σκόνη, μέσα σέ τόση φασαρία, σκέψου πόσο ὑποφέρουν! Τί ζόρισμα, τί σφίξιμο ἐσωτερικό ἔχουν, ὥστε τό σκάσιμο αὐτό τό ἐξωτερικό τό θεωροῦν ἀνάσα! Πόσο τούς διώχνει ὁ ἑαυτός τους, πού θεωροῦν ἀνάπαυση ὅλη αὐτήν τήν ταλαιπωρία!

Ὅταν δοῦμε ἄνθρωπο μέ μεγάλο ἄγχος, στενοχώρια καί λύπη, ἐνῶ τά ἔχει ὅλα -τίποτε δέν τοῦ λείπει-, πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι τοῦ λείπει ὁ Θεός. Τελικά, οἱ ἄνθρωποι βασανίζονται καί ἀπό τόν πλοῦτο, γιατί τά ὑλικά ἀγαθά δέν τούς γεμίζουν· εἶναι διπλό βάσανο. Ἐξέρω ἀνθρώπους πλούσιους, πού τά ἔχουν ὅλα, δέν ἔχουν καί παιδιά καί βασανίζονται. Βαριοῦνται πού κοιμοῦνται, βαριοῦνται νά περπατήσουν, βασανίζονται ἀπό ὅλα. «Ἐντάξει, ἀφοῦ ἔχεις ἐλεύθερο χρόνο, λέω σέ κάποιον, κάνε πνευματικά. Διάβασε μιᾶ Ὠρα, διάβασε λίγο ἀπό τό Εὐαγγέλιο». «Δέν μπορῶ», λέει. «Κάνε ἕνα καλό, πῆγαινε σέ κανένα νοσοκομεῖο καί δές κανέναν ἄρρωστο». «Ποῦ νά πάω ὡς ἐκεῖ, σοῦ λέει, καί τί θά βγῆ;» «Πῆγαινε νά βοηθήσῃς κανέναν φτωχό στήν γειτονιά σου». «Ἦχι, δέν μ' εὐχαριστεῖ, λέει, οὔτε αὐτό». Νά ἔχη ἐλεύθερο χρόνο, νά ἔχη ἕνα σωρό σπίτια, νά ἔχη ὅλα τά καλά, καί νά βασανίζεται! Ξέρετε πόσοι τέτοιοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν; Καί βασανίζονται, μέχρι νά τούς στρίψῃ τό μυαλό. Φοβερό! Καί ἂν τυχόν δέν δουλεύουν, ἀλλά μόνον ἀπό τίς περιουσίες ἔχουν εἰσοδήματα, εἶναι οἱ πῶ βασανισμένοι ἄνθρωποι. Ἐνῶ, ἂν ἔχουν τοῦλάχιστον μιᾶ δουλειά, εἶναι καλύτερα.

1. Ἐκ τῆν βιβλίου: Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, *Λόγοι Α΄, Μέ πόνο καί ἀγάπη γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο*, ἐκδ. Ἱ. Ἡσυχ. «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης, 2002, σσ. 157-159.

2. Στά παλιά μηχανοστάσια «τρελλή ρόδα» ὀνόμαζαν τήν ρόδα πού δέν παρήγε ἔργο, ἀλλά τήν χρησιμοποιοῦσαν ἀπλῶς γιά νά περνοῦν τό λουρί τοῦ τροχοῦ, ὅταν ἤθελαν νά τόν ἀπενεργοποιήσουν.

ΜΙΚΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΠΑΤΗΡ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΝΑ ΘΗΡΙΑΜΑΧΗ ...¹

του Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ

Τόν ἀείμνηστον π. Ἀντώνιον Ἀλεβιζόπουλον ἐγνώρισα πρό 40 καί πλέον ἐτῶν, ὅταν καί οἱ δύο μας, λαϊκοί ὄντες, ἡμεθα συν-οικότροφοι εἰς τό Θεολογικόν Φοιτητικόν Οἰκοτροφεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἦτο ἐπιμελής, κινητικός, δραστήριος. Ποτέ ὅμως τότε δέν φανταζόμουν, ὅτι ὁ μικρόσωμος καί καχεκτικός αὐτός φοιτητής ἔκρυβε μέσα του τέτοια δύναμη, πού ἐκδηλώθηκε ὕστερα στήν ἐπιστημονικήν, οἰκογενειακήν, κοινωνικήν καί ἱερατικήν του διακονίαν. Κατά τήν διακονίαν του αὐτή δύο σημεῖα, ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά καί δι' ὅλους μας διδακτικά, θέλω νά ὑπογραμμίσω σήμερα στή μνήμη του:

Πρῶτον: Τήν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη του στόν Τριαδικό Θεό καί Ὁν ἀπέστειλε Σωτήρα καί Λυτρωτήν ἡμῶν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτό ἐθεμελίωνε στήν προσωπική του ἐμπειρία καί τό ἐστήριζε στά γεγονότα τῆς ἰδικῆς του ζωῆς καί γι' αὐτό ἐξεδήλωσε τό πάθος του διά τήν πιστότητα καί τήν ἀκρίβεια τῆς ἀληθείας, ἀλλά καί τήν λειτουργική

του ζωή, ἡ ὁποία ἦτο διαρκῆς δοξολογία τοῦ Θεοῦ.

Δεύτερον: Τήν ἀπεριόριστη ἀγάπη του πρός τόν συνάνθρωπο καί τήν σωτηρία του, πού τόν ἔκανε ἀδιάκοπα, «νύκτα καί ἡμέρα», νά προσεύχεται, νά γράφει, νά ὀμιλῇ, νά περιοδεύῃ εἰς πόλεις καί Μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἐξωτερικοῦ· νά φωνάζει δυνατά SOS ἀπό τά ραδιόφωνα καί τίς τηλεοράσεις· νά προστρέχει εἰς μαρτυρίαν ἐνώπιον Δικαστηρίων, νά ἐπισκέπτεται καί νά ξεσηκώνη Κρατικές καί ἄλλες Ὑπηρεσίες, νά «κρούῃ τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου» τῆς ἀπωλείας κάποιας ψυχῆς, μέ ὅλες του τίς δυνάμεις καί πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν.

Αὐτό, ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν ἀνθρώπων ἀπό τά δεινά τῆς πλάνης καί ἐκ τοῦ «πλάνου Διαδόλου» καί τῶν ὀργάνων του καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καί δὴ τῶν νέων μας, ἦτο ἐκεῖνο πού τόν ἔκανε πολλάκις νά θηριομαχῇ πραγματικά στόν ἀντιαιρετικό του ἀγῶνα καί τελικά νά λυώσῃ ὡς λευκή λαμπάδα τῆς Ἀναστάσεως, φωτίζοντας, καθαρίζοντας καί θερμαίνοντας ψυχές.

ΜΑΡΤΥΡΕΙ ΜΙΑ ΨΥΧΗ ΠΟΥ ΦΛΕΓΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΖΗΛΟ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ²

του π. Δημητρίου Στανιλοάε, Καθηγ. Δογματικῆς στό Πανεπιστήμιο Βουκουρεστίου

Ἐολόκληρο τό ἔργο τοῦ Ἑλληνοῦ πατρός Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου μαρτυρεῖ μία ψυχή πού φλέγεται ἀπό τόν ζήλο ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιά ἐκεῖνο τό μέρος τοῦ χριστιανισμοῦ, πού ἔμεινε διά μέσου τοῦ χρόνου –παρ' ὅλες τίς τρομακτικές ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν του– ἅγιο καί ἄσπιλο.

Πάντοτε ὁ Θεός διετήρησε γιά τόν ἑαυτό

του ἕνα ὑπόλοιπο, ἕνα ἅγιο μερίδιο, μεγάλους ἀνδρες γιά νά φέρουν τήν ἀλήθεια στήν τελική καί κατά κράτος νίκη. Ὁ πατήρ Ἀντώνιος συγκαταλέγεται μεταξύ αὐτῶν καί γεμίζει τήν ψυχή μας ἀπό χαρά καί ἐλπίδα, βλέποντες πώς ἡ Ἁγία Ὁρθοδοξία ἔχει πάντοτε τούς εὐλογημένους ἀθλητές της.

1. Ἀπό τό βιβλίον: Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος. Ἀφιέρωμα, ἔκδ. Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων, Ἀθήνα 1997, σσ. 75-76.

2. Ἐνθ' ἄν. σ. 20

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΟΤΙ ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ ΑΠ' ΟΣΟ ΠΡΙΝ*

του Ἀλεξάνδρου Ντφόρκιν
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Μόσχας

Εἶναι δύσκολο νά πιστέψουμε ὅτι ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος δέν εἶναι πλέον μαζί μας. Μόλις τόν περασμένο Ὀκτώβριο (1995), πήραμε ὅλοι μέρος στό συνέδριο τοῦ Βερολίνου καί ἦταν καί ἐκεῖνος ἐκεῖ, γεμάτος δύναμη καί ἐνεργητικότητα, ὡς συνήθως, καί μέ ἐκεῖνο τόν χαρακτηριστικό ἀπλό καί εὐγενικό του τρόπο. Τόν θυμᾶμαι πολύ καλά, καθισμένο στήν μπροστινή σειρά, ἀκούγοντας προσεκτικά ὅλα τά ἀνακοινωθέντα, κρατώντας σημειώσεις μέ ἐκεῖνο τόν χαρακτηριστικό γραφικό του τρόπο καί διαβάζοντας τά χαρτιά του, κρατώντας τα πολύ κοντά στά μάτια του.

Μετά ἀπό τήν συνάντησή μας στό Βερολίνο, ὁ π. Ἀντώνιος ἐπέστρεψε στήν Ἑλλάδα στίς ἀνεξάντλητες ὥρες ἐργασίας, ἀφιερωμένος στήν ὑπηρεσία τῆς ποιμαντικῆς φροντίδας.

Γνώριζε ὅτι θρῆσκόταν συνεχῶς κάτω ἀπό τήν αἰσχρή ἐπίθεση τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων. Γνώριζε ὅτι αὐτή ἡ ἐπίθεση ἦταν αἰχμή δόρατος ἀπό τήν Scientology, ἡ ὁποία εἶχε ἐξαπολύσει ἐναντίον του ἕνα ὀλοκληρωτικά ἐξοντωτικό πόλεμο... Τά ἐγνώριζε ὅλα αὐτά.

Ἀλλά καί ἐμεῖς ἐπίσης γνωρίζαμε ὅτι ὁ π. Ἀντώνιος ἦταν ἕνας ἀφοσιωμένος πολεμιστής καί εἴμασταν σίγουροι ὅτι καί ἐκείνη τή στιγμή θά τά κατάφερνε. Ἀλλά ξαφνικά μάθαμε ὅτι τοῦ εἶχε παρουσιαστεῖ μιά σοβαρή ἀσθένεια. Τήν πολέμησε γενναῖα χωρίς ποτέ νά διαμαρτυρηθεῖ, συνεχίζοντας νά ἐργάζεται μέχρι τήν τελευταία στιγμή. Στό τέλος ἡ ταλαιπωρημένη του καρδιά ὑπέκυψε καί οἱ μὀχοι καί τά δεινά του εἶχαν πλέον τελειώσει.

Θυμᾶμαι τόν π. Ἀντώνιο στή Μόσχα ὅπου τόν συνάντησα γιά πρώτη φορά. Ἐπρόκειτο γιά ἕναν πολύ ἀδύνατο, γκριζομάλλη κοντό ἱερέα μέ χοντρά γυαλιά. Θυμᾶμαι τόν χαριτω-

μένο καί εὐγενικό του τρόπο, τό γοητευτικό του χαμόγελο καί τήν γαλήνια φωνή του. Ἀλλά ἐπίσης θυμᾶμαι μέ πόση προσοχή ἐκατοντάδες ἱερεῖς ἀπό ἄκρη σέ ἄκρη τῆς Ρωσίας ἀκούγαν λέξεις βαθεῖας σοφίας καί ἀγάπης εἰπωμένες ἀπό ἐκείνη τή γαλήνια φωνή τοῦ κοντοῦ, ἀδύνατου ἱερέα.

Ὅταν ἤμουν στήν Ἑλλάδα εἶδα πόσο πολύ ἐτιμᾶτο καί ἐθαυμάζετο στή χώρα του. Μέσα ἀπό τήν δουλειά του, ἀπό τά γραφόμενά του, ἀπό τά ραδιοφωνικά καί τηλεοπτικά προγράμματά του, ἦταν γνωστός σέ ὅλους καί εἶχε βοηθήσει χιλιάδες ἀνθρώπων, βρῆσκοντάς τους μέσα στό σκοτάδι τῆς αὐταπάτης καί φέροντάς τους πίσω στόν Χριστό. Ἀκαδημαϊκοί δάσκαλοι καί μαθητές, πολιτικοί καί ἄνθρωποι ταπεινῶν ἐπαγγελμάτων, καλλιτέχνες καί ἀγρότες, νέοι καί ἡλικιωμένοι, κληρὸς καί λαός, ὅλοι ἔρχονταν σ' αὐτόν, ὅλοι εἶχαν ἀνάγκη ἀπό τή βοήθειά του, τή συμβουλή του. Ἦταν ἕνας λαμπρὸς ποιμένας καί ἐνδιαφερόταν γιά τίς ψυχές ἐκατοντάδων ἀνθρώπων. Καί μέ ὅλες του τίς δραστηριότητες καί τήν ζωή του περέμεινε ὁ δικὸς μας ἱερέας, παράδειγμα πρὸς μίμηση, ἔτοιμος νά ἐγκαταλείψει τά πάντα προκειμένου νά σώσει ἕνα χαμένο πρόβατο.

Ναί! Ὁ π. Ἀντώνιος μισήθηκε ἀπό πολλούς. Πράγματι, μισήθηκε ἀπό ὅλους ἐκείνους πού διάλεξαν τήν πλευρά τοῦ σκοτούς, ἀπό ὅλους ἐκείνους πού ἐνσυνείδητα διάλεξαν νά ἐναντιωθοῦν στόν Θεό. Ἀλλά αὐτή ἦταν ἡ ἀπόδειξη πού ἔφερε στόν Θεό ἕναν εὐχάριστο καρπό. Ἀκόμη καί οἱ ἀντιξοότητες καί οἱ λύπες πού ὁ π. Ἀντώνιος ἀντιμετώπιζε τά τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς νίκης του. Ὁ διάβολος μίσησε τόν π. Ἀντώνιο. Τά πνευματικά του παιδιὰ στήν Ἑλλάδα μοῦ εἶπαν ὅτι θρῆσκόταν στήν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης μέ τόν διάβολο, ὁ ὁποῖος πάντα χτυπᾶ ἐκεῖ ὅπου πληγώνει πε-

* Ἀπό τό βιβλίο: Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος. Ἀφιέρωμα, Ἔνθ' ἂν. σ. 88-90.

ρισσότερο, θίγοντας τούς πλέον αγαπητούς.

Ὁ π. Ἀντώνιος εἶχε ἐκλάβει τίς θλίψεις καί τίς κακοτυχίες του σάν «παληά δουλειά», δίχως ποτέ νά διαμαρτύρεται καί πάντοτε προσευχόταν στόν Θεό γιά ὅλα. Τώρα τά δεινά του τελείωσαν. Πέθανε ὡς νικητής. Καί ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι τώρα στέκεται μέ παρηγορία μπροστά στό ἐπουράνιο θυσιαστήριο τοῦ Κυρίου του λέγοντας τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα» (Β΄ Τιμ. 4, 7). Καί ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ: «Εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ!... Εἴσελθε εἰς τήν χα-

ράν τοῦ Κυρίου σου» (Ματθ. 25, 21).

Ὁ π. Ἀντώνιος δέν εἶναι πιά μαζί μας, ἀλλά μέ τόν Θεό μας, τόν Θεό τῶν ζώντων καί ὄχι τῶν νεκρῶν καί μέ Ἐκεῖνον θά ὑπερνικήσουμε μιά γιά πάντα τήν θλίψη τοῦ διαχωρισμοῦ ἀπό τήν σάρκα.

Πιστεύουμε ἀκράδαντα ὅτι ἀκόμη καί τώρα, πρίν τήν τελική Ἀνάσταση, ὁ π. Ἀντώνιος εἶναι περισσότερο κοντά μας ἀπό πρίν, μεσολαβώντας γιά μᾶς πρό τοῦ θρόνου τῆς θείας δόξης.

Πάτερ Ἀντωνιέ μας προσευχήσου στόν Χριστό, στόν Θεό μας, γιά μᾶς.

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ π. ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟ τοῦ π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη

Τήν Πρωτομαγιά τοῦ 2006 ἐκλείσαν δέκα χρόνια ἀπό τήν κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ πατρός Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου.

Ἀκολούθησε καί αὐτός τούς μεγάλους Γερροντάδες πού ἄφησαν αὐτόν τόν ψεύτικο κόσμο στό πρῶτο μισό τῆς δεκαετίας τοῦ '90 (π. Ἰάκωβος, π. Πορφύριος, π. Σωφρόνιος, π. Παῖσιος) μέ ἀποτέλεσμα ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἐναπομείναντες νά γίνουμε πραγματικά πτωχότεροι.

Τό βιογραφικό τοῦ π. Ἀντωνίου πλουσιώτατο. Γόνος ὑπερπολύτεκνης οἰκογένειας (11 παιδιά), γεννημένος τό 1931 στή Μεσσηνία. Μέ δύο διδακτορικά, πάνω ἀπό σαράντα διβλία, πλῆθος ἄρθρων, ἀμέτρητες ὁμιλίες καί ἐκπομπές σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα καί συμμετοχή σέ συνέδρια ἐδῶ καί στό ἐξωτερικό. Ἐπί εἴκοσι χρόνια γραμματεῦς τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπί τῶν αἰρέσεων (1976-1996). Ὁ πλέον εἰδικός στά θέματα τῶν συγχρόνων αἰρέσεων μέ πανορθόδοξη ἀναγνώριση. Θεμελιωτής τῆς διορθόδοξου συνεργασίας γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων. Ἐμπνευστής τῶν πανορθοδόξων συνδιασκέψεων, πού ἀπό τό 1989 συγκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιά τά ἴδια θέματα. Ἐμπνευστής στήν Ἑλλάδα τῶν Πρωτοβουλιῶν Γονέων γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν συγχρόνων αἰρέσεων. Ἰδρυτής τοῦ Συμβουλευτικοῦ Σταθμοῦ γιά τή βοήθεια σέ θύματα αἰρέσεων.

Πάνω ἀπ' ὅλα, ὁ ποιμὴν ὁ καλός μέ τό ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον γιά τά λογικά πρόβλατα καί περισσότερο ἀκόμη γι' αὐτά πού εἶχαν ξεκόψει ἀπό τήν ποιμήνη. Πραγματικός ὁμολογητής καί ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας. Βοηθός καί συμπαραστάτης του σ' ὅλα αὐτά, ἡ Θεία Χάρις καί ἡ ἀκούραστη πρεσβυτέρα Ἀντωνία (τόν ἀκολούθησε μετά ἀπό ἕναν ἀκριβῶς χρόνο στήν ἄλλη ζωή), μέ τήν ὁποία ὁ παπα-Ἀντώνης ἐδημιούργησε μιά θαυμάσια οἰκογένεια μέ τρεῖς ἀξιοζήλευτους γιούς.

Ὁ π. Ἀντώνιος εἶχε τήν ἀμέριστη συμπαράσταση τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ καί ἔτσι κατάφερε νά ξεπερνᾷ πολλά ἐμπόδια καί ἀπό ἔξω καί ἀπό μέσα. Αὐτά τά δεύτερα, ἦταν πού τόν πλήγωναν περισσότερο καί μάλιστα ἡ ὑπονόμευση ἀπό τούς ψευδαδέλφους.

Τό πόσο μέγανος ἦταν ὁ παπα-Ἀντώνης φάνηκε ἀπό τό πόσο σκληρά τόν πολέμησαν οἱ αἰρέσεις, κυρίως τά δύο τελευταῖα χρόνια τοῦ βίου του. Σαῖεντολόγοι, Ἰοί τῆς Κυριακάτικης Ἐλευθεροτυπίας, Κουναλάκηδες, Ραφαηλίδηδες, Τάκις Ἀλεξίου εἶχαν ριχθεῖ νά τόν κατασπαράξουν. Σήμερα οἱ ἴδιες αὐτές δυνάμεις χαίρονται γιά τήν ἀπουσία του, ἐνῶ λίγο νοιάζονται γιά τή δική μας παρουσία.

Τούς ἐνοχλοῦσε πολύ πού τά τελευταῖα χρόνια τῆς ἐδῶ ζωῆς του εἶχε καταφέρει σ' ἕνα βαθμό νά εὐαισθητοποιήσει καί τήν Πολιτεία γι' αὐτά τά θέματα, ὅπως ἐπίσης καί οἱ

συνεργασίες πού είχε σέ ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο.

Καημός και φροντίδα του μικρού και ασθενικού στο σώμα αλλά μεγάλου στο πνεύμα παπα-²Αντώνη, ή αντιμετώπιση της διαδρώσεως του δικού μας χώρου από τον συγκρητισμό της «Νέας Έποχης».

Έλεγε: «Η Νέα Έποχή δεν θέλει να αδειάσουν οι Έκκλησίες, αλλά να γεμίσουν. Νά γεμίσουν με ανθρώπους όμως πού θά έχουν άλλοιωμένο φρόνημα», με ανθρώπους, δηλαδή, πού θά πιστεύουν ότι όλες οι θρη-

σκευές είναι δρόμοι προς τή σωτηρία.

Στά δέκα χρόνια της απουσίας του τό σκοτάδι γύρω μας αυξήθηκε ακόμη περισσότερο, αλλά και ή απόφαση όσων τόν γνωρίσαμε και τόν αγαπήσαμε νά συνεχίσουμε στά χνάρια της πνευματικής παρακαταθήκης πού μās άφησε.

Εύχαριστούμε τόν Θεό πού μās χάρισε έναν τέτοιο άνθρωπο.

Πάτερ Αντώνιε, αιώνια σου ή μνήμη.

Πάτερ Αντώνιε, πρέσβευε υπέρ ήμών.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑ*

του π. Αντωνίου Άλεδικοπούλου

Η Άγία Γραφή και τό ποιμαντικό μας καθήκον επιβάλλουν τόν ποιμαντικό διάλογο. Ο διάλογος αυτός δεν πρέπει νά αποβλέπει στον συγκρητισμό και στην έναρμόνιση της πίστεώς μας με τίς έξωχριστιανικές τάσεις και κοσμοθεωρίες, με τήν εκτός Χριστού «συνταγή σωτηρίας». Ο διάλογος κινείται βέβαια στο πολιτιστικό-φιλοσοφικό χώρο των ανθρώπων στους όποιους απευθυνόμαστε. Όμως δεν γίνεται με τίς δικές μας δυνατότητες και μ' ανθρώπινα επιχειρήματα, αλλά με τή δύναμη του Πνεύματος του Θεού και αποβλέπει στην μετάδοση του μηνύματος της εν Χριστώ σωτηρίας.

Πρίν μπου με σ' ένα τέτοιο ποιμαντικό-απολογητικό διάλογο είναι ανάγκη νά λάβουμε σοβαρά υπόψη μας πώς καλούμεθα σέ μία πραγματική «πάλη» και πώς αυτή ή πάλη άφορā «τόν κοσμοκράτορα του σκότους του αιώνας τούτου, τά πνεύματα της πονηρίας εν τοις έπουρανίοις», πού χρησιμοποιούν συχνά τεχνάσματα άπάτης. Δεν πρέπει νά άγνοούμε τό δαιμονικό στοιχείο, πού εκφράζεται μ' αυτό τό πνεύμα της άπάτης, συνηθισμένο σέ πολλές νέες αίρέσεις και παραθρησκευτικές ομάδες. Με τήν «πανοπλία του Θεού» πρέπει νά αρχίσουμε αυτόν τόν άγώνα με ένα και μοναδικό σκοπό. Νά καλέσουμε τούς ανθρώπους νά συμβιλιωθούν με τόν Θεό· όχι νά

άναζητήσουμε «κοινά σημεία», θεμελιωμένα στην αυτόνομη προσπάθεια του ανθρώπου για «θεογνωσία» ή για «αυτοπραγμάτωση».

Ήδη άναφερθήκαμε στίς ίνδουιστικές-βουδιστικές ομάδες πού άσκούν ίεραποστολή στή Δύση και παρ' όλα αυτά προβάλλουν τό διαθρησκευτικό διάλογο και έμφανίζονται προς τά έξω με πνεύμα άνεκτικό για τίς άλλες θρησκευτές. Όπως άναφέρει ό Detlef Benrath, έδω πρόκειται για άφύπνιση του έθνικισμού από μέρος του νεο-ίνδουισμού. Η δοξασία πώς όλες οι θρησκευτές συμφωνούν στή βάση τους άποτελεί έκφραση αυτής της νεο-ίνδουιστικής τάσης· με βάση αυτή τή «φιλοσοφία» επιχειρείται ή πνευματική κυριαρχία επί της Δύσεως. Σήμερα ζούμε μία έξαρση άκριδώς αυτών των θρησκευτικών τάσεων, μία έντατικοποίηση της θρησκείας (Detlef Benrath, *Möglichkeit und Grenzen des interreligiösen Dialogs*, Lübec 1993, χειρόγραφο).

Ο D. Benrath άναφέρει τό παράδειγμα της παγκόσμιας ίνδουιστικής όργάνωσης Vishna Hindu Parishad, πού καλύπτει πνευματικά όλες τίς γκουρουνιστικές όργανώσεις πού δρούν στην Ευρώπη και τήν επίθεση έναντίον του τζαμιού στο Ahodya, πού κόστισε τή ζωή μερικων χιλιάδων Ίνδων. Οι όργανώσεις αυτές, σέ σύνδεσμο με ίνδουιστικο-φασιστικά κόμματα έδειξαν τήν άληθινή στάση τους άπένα-

* Από τό διβλίο: π. Αντωνίου Άλεδικοπούλου, Δρ Θ.-Δρ Φ., *Άντιμετώπιση των αίρέσεων. Προβληματική και Στρατηγική*, Άθήνα 1996, σσ. 191-194.

ντι σέ ανθρώπους διαφορετικῆς πίστεως καί διαφορετικῶν ἀντιλήψεων, μιὰ ἀκράια στρατευμένη ἀντίληψη καί συμπεριφορά, στερημένη ἐντελῶς τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς.

Οἱ ποικίλες ομάδες γιά τίς ὁποῖες κάνουμε λόγο σ' αὐτό τό βιβλίο δέν ἐργάζονται μέ τούς κανόνες τῆς ἐντιμότητος καί χρησιμοποιοῦν διπλή γλώσσα, μιὰ ἐσωτερική καί μιὰ ἐξωτερική, μέ σκοπό νά ἐξαπατήσουν καί νά χρησιμοποιήσουν τή θρησκεία γιά δικούς τους σκοπούς, τούς ὁποίους συστηματικά ἀποκρύπτουν. Ἡ «αὐτοπαρουσίαση» τους δέν ἀνταποκρίνεται πρός τά πράγματα καί, ἐπομένως, δέν ἀναζητοῦν τόν διάλογο, ἀλλά μέσῳ τοῦ «διαλόγου» ἐπιδιώκουν τήν ἐξαπάτηση.

Οἱ ομάδες αὐτές χρησιμοποιοῦν τόν διάλογο ὡς μέσο ἀναγνωρίσεως. Ἡ παρουσία τους καί ἡ δραστηριότητά τους στή Δύση αποτελοῦν κίνδυνο γιά τήν κοινωνία μας καί τόν πολιτισμό μας. Καί ὅμως ἐπιδεικνύουν πραγματική «λαιμαργία» ἀναφορικά μέ τό διάλογο. Αὐτό βλέπουμε στή κίνηση τῶν Χάρε Κρίσνα, στίς διάφορες ἄλλες γκουρουιστικές ομάδες, ὅπως στήν κίνηση τοῦ γκουρού Μαχαρίσι, στήν κίνηση τοῦ Μούν καί στή σαηεντόλοτζυ, πού κρύπτεται πίσω ἀπό τό προσῶπεο τῆς θρησκείας, ἢ τῆς φιλοσοφίας (στήν Ἑλλάδα Κ.Ε.Φ.Ε.). Μέ αὐτόν τόν τρόπο ἐπιδιώκουν δημόσια ἀναγνώριση καί θετική ἀξιολόγηση. Ἐπιθυμοῦν ἀκόμη μ' αὐτόν τόν τρόπο νά ἀποκρύψουν τό ἀληθινό τους πρόσωπο καί νά συσκοτίσουν τούς πραγματικούς σκοπούς τους.

Οἱ ἴδιες ὁργανώσεις, ὅπως τοῦ Μούν καί τῆς σαηεντόλοτζυ, ἴδρυσαν ἰδιαιτερες ὁργανώσεις καί πραγματοποιοῦν εἰδικές ἐκδηλώσεις μέ σκοπό τό διάλογο. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἔχουν κερδίσει ἢ καί ἐξαγοράσει καθηγητές

πανεπιστημίου, ἀκόμη καί θεολόγους ἢ καί κληρικούς χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, πρόσωπα τοῦ δημοσίου βίου, πολιτικούς, καλλιτέχνες κ.ο.κ. Τά πρόσωπα αὐτά τά χρησιμοποιοῦν ὡς «ἐταίρους» ἢ καί συνοργανωτές συνεδρίων, ὥστε νά συσκοτίσουν τίς ὀλοκληρωτικές καί μὴ ἀνεκτικές-φασιστικές δομές καί πρακτικές τους μέ τό προσῶπεο τοῦ διαλόγου.

Οἱ ομάδες αὐτές δέν εἶναι πρόθυμες νά συζητήσουν γιά τίς δικές τους ἱεραρχικές δομές καί γιά τίς πραγματικές ἀρχές τους. Μάλιστα μερικοί «μεσσίες» τέτοιων ομάδων δέν διστάζουν νά προβάλλουν τήν ἀπόλυτη «θεϊκή» αὐθεντία τους, πού ἀποκλείει κάθε ἀντίρρηση ἢ δυνατότητα πραγματικοῦ διαλόγου. Ὁ Σάν Μιούνγκ Μούν, ὡς «Κύριος τῆς δευτέρας παρουσίας», πού «νίκησε τό Σατανᾶ» καί ἀνακάλυψε τίς «θεῖες Ἀρχές», δέν ὑπόκειται οὔτε σέ ἀνθρώπινους, οὔτε σέ θεῖους νόμους. Ὁ γκουρού Osho (πρίν Ραζνίς) εἶχε δηλώσει: «Ἐνας Δάσκαλος λέγει πῶς εἶναι τά πράγματα· δέν συζητάει».

Ἡ σαηεντόλοτζυ ἀναφέρει γιά τόν ἑαυτό της: «Αὐτή ἡ ομάδα δέν κάνει ἀνακοινώσεις στόν Τύπο». Στούς ὁπαδούς, ἀναφερόμενη σέ ὅσους ἀντιτίθενται ἢ ἐκφράζουν ἀπόψεις ἀντίθετες πρός τήν φιλοσοφία της, λέγει: «Μή μιλάτε ποτέ γιά μᾶς, μόνο γι' αὐτούς!».

Σύμφωνα μέ τήν ἀντίστροφη ἠθική τῆς ὁργάνωσης αὐτῆς δέν ὑπάρχουν περιθώρια γιά «διάλογο». Ὅποιος ὑποστηρίζει ἀντίθετες ἰδέες ἢ ἐπιδιώκει νά παρεμποδίσει τήν ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν τῆς σαηεντόλοτζυ (ὅποιος ὑποστηρίζει «καταστροφικούς σκοπούς») ἢ ἐγκρίνει τήν κριτική ἐναντίον τῆς ὁργάνωσης, λογίζεται «ἀντικοινωνική προσωπικότητα» καί «ἐγκληματίας».

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

(λίγες ἡμέρες πρίν τήν κοίμησή του)

«Τό νά θελήσει ἕνας ποιμένας νά ἀφαιρέσει ἀπό ὁποιοδήποτε τό στοιχεῖο τῆς ἐλπίδος καί νά τόν διαγράψει ἀπό τό βιβλίο τῆς Ζωῆς εἶναι τό μεγαλύτερο ἐγκλημα πού θά μποροῦσε νά διαπράξει ἐναντίον ἑνός ἀδελφοῦ.

Γι' αὐτό καί ὁ ποιμένας ἔχει καθήκον νά συμπαρασταθεῖ σέ ὁποιοδήποτε τοῦ τό ζητήσῃ καί ἔχει ἀνάγκη τῆς πνευματικῆς του προσφορᾶς.»

ΤΟ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ»: ΜΕΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ*
του Θεοδώρου Ἱ. Ρηγινιώτη, Θεολόγου-συγγραφέως

Ἡ «τελευταία λέξη τῆς μόδας» στήν ἐπικαιρική παραφιλολογία γιά τήν «πρώιμη ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ» ἔγινε πλέον τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα», γνωστό ἀπό παλιά, πού ὅμως ἀνακαλύφθηκε πρόσφατα.

Ἐπειδή ἐπικρατεῖ μᾶλλον σύγχυση μεταξύ ἐκείνων πού «ἐκφέρουν ἄποψη» γιά τό θέμα, ἐπιτρέψτε μου μερικές ἐπισημάνσεις, ὅχι θεολογικές ἀλλά καθαρά ἱστορικές:

1. Ὁ γνωστικισμός δέν ἦταν «μιά ἐναλλακτική ἢ παράλληλη ἐκδοχή τοῦ Χριστιανισμοῦ» ἀλλά ἓνα συνονθύλευμα ἀντιλήψεων ἀπό διάφορες θρησκείες, πού φόρεσε κάποια στιγμή χριστιανικό ἔνδυμα γιά νά κερδίσει ὀπαδούς. Δέν ὑπῆρξε λοιπόν «ἐπικρατούσα Ἐκκλησία» καί ἄλλοι χριστιανισμοί, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία καί οἱ ἄλλοι. Ὅλοι οἱ «ἄλλοι» ἐθεωροῦντο αἵρέσεις, γιάτί αἵρεση = ἐπιλογή κομματιῶν μιᾶς παράδοσης καί ἀνάπτυξη θεωριῶν μέ βάση αὐτά. Οἱ Πατέρες (ὅπως ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος τῆς Λυών) δέν «πολεμοῦσαν» τοὺς αἵρετικούς ἀλλά ἀμύνονταν ἀπέναντι στίς διαβρωτικές προσπάθειές τους.

2. Τά γνωστικά «ἀπόκρυφα» ὀνομάστηκαν ἔτσι ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς γνωστικούς, πού εἶχαν «ἀπόκρυφη γνώση», δηλαδή διδασκαλίες κατάλληλες μόνο γιά τοὺς μύστες, ἢ γνώση τῶν ὁποίων ὑποτίθεται ὅτι τοὺς ἔσωζε. Ἡ ἴδια ἢ Ἐκκλησία δέν ἐκρυψε τά βιβλία, ἀπλῶς δέν τά περιέλαβε στήν Καινή Διαθήκη, ἢ ὁποῖα ἐξ ἄλλου εἶχε σχηματιστεῖ ἤδη ὅταν γράφτηκαν τά περισσότερα (ἀναφορά τό 170 μ.Χ. ἀπό ἅγ. Εἰρηναῖο). Τό κριτήριο γιά νά μπεῖ ἓνα κείμενο στήν Καινή Διαθήκη, ἢ ὄχι, ἦταν ἂν γράφτηκε ἢ ὄχι ἀπό ἀπόστολο (τά Εὐαγγέλια τοῦ Μάρκου καί τοῦ Λουκᾶ προέρχονται ἀπό τίς διδασκαλίες τοῦ Πέτρου καί τοῦ Παύλου, ἀντίστοιχα). Γι' αὐτό καί ὀρθόδοξα ἀπόκρυφα, ὅπως π.χ. τό Πρωτευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου, τό «Χαμένο Εὐαγγέλιο τοῦ Πέτρου», ἢ «Ἀρμενική διήγησις περὶ τῶν

παιδικῶν τοῦ Κυρίου» (ὑπάρχει καί ἀντίστοιχη κοπτική κ.τ.λ.), τό Εὐαγγέλιο τοῦ Νικοδήμου ἢ ἢ «Διήγησις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου περὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» κ.τ.λ., δέν περιελήφθησαν στήν ΚΔ, παρά τό ὅτι οἱ περισσότερες ἀπό τίς πληροφορίες πού διασώζουν ἔγιναν δεκτές ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀναφέρονται στόν ἐπίσημο ἔορτασμό καί στήν εἰκονογραφία τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Δεκαπενταγούστου κ.τ.λ.!

3. Γιά τοὺς γνωστικούς ὁ Χριστός δέν ἦταν ἄνθρωπος μέ ἀληθινό σῶμα, ἀλλά Αἰώνας (αἰώνιο θεϊκό πνεῦμα), πού ἐμφανίστηκε μέ φαινομενική ἀνθρώπινη μορφή, παρέστησε ὅτι σταυρώθηκε καί πέθανε κ.τ.λ., καί φυσικά δέν ἀναστήθηκε, ὅχι γιάτί ἦταν ἄνθρωπος ἀλλά γιάτί ποτέ δέν πέθανε ἀληθινά. Οἱ γνωστικοί θεωροῦσαν ὅτι τόν ὑλικό κόσμο καί τό ἀνθρώπινο σῶμα τά ἔφτιαξε ἓνας κατώτερος κακός Θεός, ἐπομένως ἓνα θεϊκό πνεῦμα, ὅπως ὁ Ἰησοῦς, δέν μπορεῖ νά ἐπαιρνε ὑλικό σῶμα! Σκοπός τους ἦταν ὄχι ἢ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ τε καί σῶματι (ὅπως στόν Χριστιανισμό), ἀλλά ἢ «ἀπελευθέρωση ἀπό τό μαρὸ σῶμα». Αὐτό φαίνεται καί στό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα» ὅπου ὁ Ἰησοῦς «λέει στόν Ἰούδα νά τόν βοηθήσει νά λευτερωθεῖ ἀπό τό σῶμα του»...

4. Τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα» δέν εἶναι καθόλου ἰουδαϊκό. Εἶναι ἀπό τοὺς Καινίτες, ἓναν κλάδο τῶν Ναασηνῶν (νάας=φίδι), πού λάτρευαν τοὺς «κακούς» (Καίν, Ἰούδα κ.λπ.), ἐπειδή θεωροῦσαν τόν Θεό τῆς Βίβλου κακό, ἄρα τοὺς ἐχθρούς του καλοῦς! Ἡ λατρεία τους ἦταν «βδελυκτῆ». Ἔκαναν ἀπίστευτα ὄργια, σέ σημεῖο πού νά «μεταλαβαίνουν» τρώγοντας ἔμβρυα ἀπό ἐκτρώσεις. Βλέπε γι' αὐτούς στήν Ἐκπαιδευτική Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια (Ἐκδοτικῆ Ἀθηνῶν), τόμος 21, λῆμμα «Ναασηνοί».

5. Τά γνωστικά ἀπόκρυφα δέν εἶναι ἱστορικά κείμενα ἀλλά «ἀποκαλυπτικά». Δέν

* Πρώτη δημοσίευση: Ἐφημ. *Τό Βῆμα*, ὅπου δημοσιεύθηκε ὡς ἐπιστολή στίς 11.4.2006.

ασχολούνται με την επίγεια ζωή του ιστορικού Ίησοῦ (πού, κατ' αὐτούς, δέν εἶχε κᾶν σῶμα) ἀλλά Τόν παρουσιάζουν νά συναντᾶ κάποιους μαθητές του καί νά τούς ἀποκαλύπτει «οὐράνιες ἀλήθειες», μπροστά στίς ὁποῖες τά κανονικά Εὐαγγέλια εἶναι πολύ ρεαλιστικά. Τά «Εὐαγγέλια τοῦ Φιλίππου, τῆς Μαγδαληνῆς, τοῦ Θωμᾶ, τοῦ Βαρθολομαίου, κατά Μαριάμ» κ.ἄ., εἶναι ὅλα σέ αὐτό τό γνωστικό μοτίβο. Ἡ Μαγδαληνή ὡς «σύντροφος τοῦ Ίησοῦ» στό κατά Φίλιππον (στό ὁποῖο, ὅπως καί στή «Σοφία Ίησοῦ Χριστοῦ», βασίζεται καί ὁ «Κώδικας Ντά Βίντσι») δέν ἀναφέρεται σέ γάμο τοῦ ἀνθρώπου Ίησοῦ ἀλλά σέ ὑπερβατική ἔνωση τοῦ ἔκπτωτου Αἰώνιου

Πνεύματος Σοφία (=Μαγδαληνή) μέ τόν Αἰῶνα Ίησοῦ, πού στάλθηκε ἀπό τόν Γεννήτορα νά πάρει τή Σοφία πίσω στόν οὐρανό ἐλευθερώνοντάς την ἀπό τό σῶμα της (γνωστικό σύστημα τοῦ Οὐαλεντίνου ἢ Βαλεντίνου - καμία σχέση μέ τόν ἅγιο Βαλεντῖνο, φυσικά).

6. Ὑπῆρχαν καί ἰουδαιοχριστιανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καί δικά τους ἀπόκρυφα, ἀλλά δέν ἔχουν καμία σχέση μέ ὅλα αὐτά. Ἦταν συντηρητικοί χριστιανικοί κύκλοι, πού χωρίστηκαν ἀπό τήν Ἐκκλησία ὅταν ἡ ἀποστολική σύνοδος (49 μ.Χ.) ἀποφάσισε πῶς οἱ χριστιανοί δέν εἶναι ὑποχρεωμένοι νά τηροῦν τήν περιτομή καί γενικά τόν μωσαϊκό νόμο (τόν νόμο τῶν Ἰουδαίων).

Νά κάνω τήν ἁμαρτωλή μου προσευχή

Ἄφοῦ ἔβλεπα τόσα θάματα καί τήν μεγάλη ἐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ καί τῆς βασιλείας του καί τήν νεκράνάστασιν τήν μεγάλη ὁπού ἔκαμε καί κάνει σέ μέναν, τόν χειρότερό του ἀπ' οὐλο του τό πλάσμα, καί σέ ὅλη μου τήν οἰκογένειαν καί σέ κείνους ὁπού ἔρχονται εἰς τό σπίτι τους, τότε δέν ἔχω ἄλλο νά προσφέρω ὁ ἁμαρτωλός, μόνον νά κάνω τήν ἁμαρτωλή μου προσευχή νύχτα καί ἡμέρα καί νά περικαλῶ νά μου δώσει σπλάχνα καλά, νά δυνηθῶ νά δοξάζω καί νά εὐχαριστήσω τήν παντοδυναμίαν του καί τήν βασιλείαν του, τούς εὐεργέτες, τούς σωτήρες τῆς ματοκυλισμένης μας πατρίδος καί θρησκείας καί ὄλων τῶν δυστυχημένων, ἀδύνατων, ὀρφανῶν, καί μένα τοῦ σκλάβου του καί ὅλης μου τῆς οἰκογένειας μου, ὁπού ἤμασταν χαμένοι τόσες βολές καί μᾶς ἔσωσε καί μᾶς ἀνάστησε. Δέν εἶναι χρέος μεγάλο σ' αὐτόν τόν ἀγαθόν εὐεργέτη καί μέ ὅλη του τήν βασιλείαν ν' ἀγωνίζομαι τόν περισσότερον καιρόν; Καί ἐγώ εἶμαι ἀνάξιος, ὀκνός, καί τίποτας δέν θυσιάζω.

Στρατηγός Μακρουγιάννης, Ὀράματα καί θάματα.

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιά τή συνδρομή σας

Γιά τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας (ἐσωτερικοῦ 10 εὐρώ, ἐξωτερικοῦ 30 εὐρώ καί Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἔνθετη ταχυπληρωμή, ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15 καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Στήν τελευταία αὐτή περίπτωση τῆς καταθέσεως μέσω Τραπεζῆς, παρακαλοῦμε νά γράψετε ὅπωςδήποτε τό ὄνομά σας στό παραστατικό καταθέσεως πού συμπληρώνετε στήν Τράπεζα, ὥστε νά μποροῦμε νά τό πληροφορηθοῦμε καί νά σᾶς ἀποστείλουμε καί τήν σχετική ἀπόδειξη. Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στή φορολογική σας δήλωση, γιά νά ἐκπέσει τό ποσό αὐτό ἀπό τήν Ἐφορία.

Η ΓΙΟΥΡΟΒΙΖΙΟΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ «ΘΕΣΜΟΣ» ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ; τῆς Δάφνης Βαρδιτσιώτη, ἱστορικοῦ

Στὴν ἀναδυόμενη νέα πραγματικότητα, ἡ μουσικὴ δὲν ἀνήκει πλέον στὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαοὺς, διότι δὲν παράγεται ἀπὸ αὐτοὺς. Ἄνῃκει στίς δυνάμεις τοῦ ὑπερεθνικοῦ οικονομισμοῦ τῆς παγκοσμιοποιήσεως, οἱ ὁποῖες ἐλέγχουν τόσο τίς δισκογραφικὲς ἐταιρεῖες πού τὴν παράγουν, ὅσο καὶ τὴν βιομηχανία τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς ψυχαγωγίας πού τὴν διαχέουν σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο.

Μέ τὰ τυποποιημένα, ὁμοιογενοποιημένα καὶ ἀμερικανοποιημένα μουσικὰ ὑποπροϊόντα (ἰδιαίτερα τῆς μουσικῆς «μέταλ»), τὰ ὁποῖα συστηματικῶς καὶ ἐπιμόνως χρηματοδοτοῦσαν ἐπὶ δεκαετίες, οἱ δυνάμεις αὐτὲς κατῶρθωσαν, τελικῶς, νὰ ἐπιβάλουν στίς νεώτερες γενεές, παγκοσμίως, ἓνα μουσικὸ ἐποικοδόμημα. Μὲ τὸ παγκόσμιο αὐτὸ τεχνητὸ μουσικὸ ἐποικοδόμημα, οἱ δυνάμεις τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὀδηγοῦν σταδιακῶς τίς ἐπιμέρους μουσικὲς παραδόσεις - ἀλλὰ καὶ τίς ἐπιμέρους γλῶσσες - σὲ μαρασμό, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἐνσταλάζουν στίς νεώτερες γενεές τὰ νέα, ἀντίστροφα, «ἰδεώδη» τῆς παγκοσμιοποιήσεως: τὴν ἐγκληματικότητα, τὴν χυδαιότητα, τὴν ἀκραιά ἢ καὶ παραβατικὴ συμπεριφορὰ, τὴν ἄλογη καὶ σαδιστικὴ βία, τὰ ναρκωτικά, τὴν ἀναρχὴ ἢ καὶ διαστροφικὴ σεξουαλικότητα, τὴν βαναυσότητα, τὴν τρομοκρατεία, τὸν ἀποκρουφισμό, τὴν μαγεία, τὸν σατανισμό, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτοκτονία, ἢ, ἀκόμα, καὶ τὸν φόνο.

Στὴν οὐσία, δηλαδή, οἱ δυνάμεις τῆς παγκοσμιοποιήσεως ἐκμεταλλεύθηκαν ὅ,τι ἐμεῖς γνωρίζαμε ἀπὸ αἰῶνες, ἀλλὰ δὲν διδάξαμε στὰ παιδιὰ μας: ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸν Δάμωνα, μουσικὸ καὶ σοφιστὴ τῶν μέσων τοῦ 5ου αἰ. π.Χ., **ἡ μουσικὴ λειτουργεῖ ὡς ἐκπαιδευτικὸ μέσο ἠθικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀτό-**

μων καὶ λαῶν. Τόσο σημαντικὴ ἐθεωροῦσε ὁ Δάμων τὴν ἐπίδραση τῆς μουσικῆς, ὥστε ἐπίστευε ὅτι, μεταβολές στὴν μουσικὴ μᾶς πόλεως-κράτους θὰ ἐκλόνιζαν ἀναγκαστικὰ τὴν ἴδια τὴν νομικὴ τῆς ὑπόστασι¹.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐκπαιδευτικὴ ἐπίδραση τῆς μουσικῆς χρησιμοποιοῦν οἱ φορεῖς τῆς παγκοσμιοποιήσεως γιὰ νὰ ἐπηρεάσουν ἀρνητικὰ τὴν ψυχὴ τῶν νέων², σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο, ἀποσκοπώντας στὴν μαζικὴ «παράγωγη» ἀτόμων μὲ μὴ ἀναστρέψιμες ψυχικὲς ἀλλοιώσεις καὶ ἀποβλέποντας στὴν οἰκοδόμησι μᾶς ἄνομης καὶ ἀναρχῆς παγκόσμιας κοινωνίας, στὴν ὁποία θὰ κυριαρχεῖ τὸ δίκαιο τοῦ θηριωδεστέρου καὶ - τὸ χειρότερο - αὐτὸ θὰ γίνεται ἀδιαμαρτύρητα ἀποδεκτό.

Ἄντὶ νὰ ἀντισταθοῦν στὴν ἐξαθλίωσι καὶ ἐξαχρείωσι αὐτῆ, ὅπως εἶχαν τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἐκ τῶν νόμων ἀπορρέουσα ὑποχρέωσι, οἱ κρατικὲς τηλεοράσεις τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης φαίνεται νὰ ἔχουν πλήρως παραδοθεῖ στὸν ἀντι-πολιτισμὸ τῆς παγκοσμιοποιήσεως³. Αὐτὸ κατέστη πασιφανὲς στὴν ἐφετηνὴ ἐκδήλωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τραγουδιοῦ τῆς Γιουροβίζιον, στὴν ὁποία παρέστησαν ὑπουργοὶ τῆς κυβερνήσεως, καθὼς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Νατάσα Παζαῖτη, ἐπιστῆμων καὶ τρυφερῆ μητέρα δύο παιδιῶν. Στὴν Ἑλλάδα, τὴν γενέτειρα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ -ἀρχαιοελληνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ- ἔπεσε καὶ τὸ τελευταῖο εὐρωπαϊκὸ πολιτιστικὸ ὄχυρό, μὲ τὴν ἀπρόσκοπτη (καὶ κατ' ἀνάθεσιν) εἰσδοχὴ -ἀλλὰ καὶ θριαμβικὴ βράβευσι- ἐνὸς συγκροτήματος σκληρῆς ρόκ, μὲ ἐμφάνισι δαιμόνων (καὶ ὄχι ἀπλῶν «τεράτων», ὅπως ἐπέμενε τὸ σύνολο τῶν ΜΜΕ) καὶ μὲ σατανιστικὸς στίχους. Τὸ μήνυμα τοῦ «τραγουδιοῦ» ἦσαν σαφές: ἔρχεται ἡ Ἄποκά-

1. Πλάτωνος Πολιτεία 424c.

2. Ἐξ οὗ καὶ ἡ καταστροφικὴ μανία πού καταλαμβάνει τοὺς νέους μετὰ ἀπὸ «μουσικὲς» ἐκδηλώσεις μὲ διάφορες μορφές σκληρῆς ρόκ, τῶν ψυχοτρόπων οὐσιῶν συνεπικουρουσῶν.

3. Βλ. Δάφνης Βαρδιτσιώτη, «Νέα Ἐποχὴ», Ἐξέλιξι ἢ Χειραγώγησι, ἐκδ. Ἄθ. Σταμούλης, Ἄθῆνα

λυση και μ' αυτήν έρχεται μιά νέα εποχή κατά την όποιαν ή άνθρωπότητα θά διαχωρισθεϊ σέ άδίστακτους έξουσιαστές-θϋτες και σέ έξουσιαζόμενους-σκλάβους. "Αν συνταχθεϊς μέ τούς θϋτες πού «τολμοϋν», θά επιζήσεις. "Αν όχι, σέ περιμένει ή (επίγεια) κόλαση.

Τό γεγονός ότι -άν και υπεύθυνος για την επίσημη επίδοση του βραβείου στους νικητές-, ό κυβερνητικός εκπρόσωπος κ. Θ. Ρουσόπουλος δέν εμφανίσθηκε για νά άπονείμει τό βραβείο στους δαίμονες-τραγουδιστές, δέν μπορεί νά λειτουργήσει ως άλλοθι. "Αντιθέτως, επιδεικνύει ότι, ή κατεδάφισις της μουσικής παραδόσεως της χώρας δέν περιορίζεται στά κτίρια της Κολούμπια. Κυρίως όμως, επιδεικνύει ότι, άποδεχόμενοι ως «πολιτιστικό» προϊόν ένα τραγούδι τό όποιο χρησιμοποιεί τόν μεταφυσικό τρόπο για νά έξοικειώσει τίς νεώτερες γενεές μέ την άδίστακτη ισχύ και μέ τό μήνυμα «ύποταγή ή θάνατος», οί ευρωπαϊκοί κρατικοί τηλεοπτικοί οργανισμοί «λησμονοϋν» τά αυτόνομήτα: ότι, δηλαδή, οί ραδιοτηλεοπτικές συχνότητες ανήκουν στους λαούς και δέν είναι δυνατόν νά χρησιμοποιοϋνται από όποιονδήποτε φορέα -πόσον μάλλον κρατικό ή φερόμενο ως ευρωπαϊκό, όπως ή οργανώτρια E.B.U. (European Broadcasting Union), για νά ύπονομεϋουν τό πολιτιστικό ύπόβαθρο των επιμέρους εθνικών κρατών και νά ύποσκάπτουν την ψυχική δομή και την προσωπικότητα των νεωτέρων γενεών.

Στην χώρα μας, λ.χ., άγνοήθηκαν -τουλάχιστον- τά άρθρα 6, 11, 13, 15 του Συντάγματος. Δέν είναι γνωστό ποιοί φιλλανδικοί νόμοι καταστρατηγήθηκαν, όταν οί άρμόδιοι κρατικοί φορείς της χώρας επέλεξαν - ή και επέτρεψαν - νά τούς εκπροσωπήσει ένα τραγούδι, τό βίντεο κλίπ του όποιου είχε ήδη κυκλοφορήσει στη χώρα τους και έπομένως έγνώριζαν ότι παρουσιάζει τόν φόνο μιās έφηβης κοπελίτσας από τόν άρχιδαίμονα-τραγουδιστή!⁴ Φαίνεται, μάλιστα, ότι καταστρατηγήθηκε τό ίδιο τό καταστατικό της Γιουροβίζιον τό όποιον όρίζει ότι, σκοπός του

θεσμοϋ είναι «νά συνεισφέρει στη δημιουργία ύψηλου επιπέδου».

Προκαλεϊ επίσης έρωτηματικά τό γεγονός ότι -σε μίαν εποχή κατά την όποιαν σύσσωμος ό πολιτικός κόσμος, ανά την Ευρώπη, κόπτεται για την διαφάνεια σέ όλους τούς τομείς, και κατά την όποιαν όλοένα πληθαίνουν οί άνεργοι και άστεγοι και πένεται μεγάλο ποσοστό συνταξιούχων-, κρατικοί τηλεοπτικοί οργανισμοί χρηματοδοτοϋν (μέ 13 έκ. ευρώ, στην Ελλάδα) και συμμετέχουν σέ ένα δρώμενο τό όποιο όρίζεται από τίς ακόλουθες σκανδαλωδώς άδιαφανείς, διαβλητές, μη αντιπροσωπευτικές και ύποβολιμαϊες διαδικασίες επιλογής και ψηφοφορίας: α) κατ' άνάθεσιν επιλογή τραγουδιστών (π.χ. Φιλλανδίας και Ελλάδος) β) δυνατότης πολλαπλών (είκοσι) τηλεφωνικών μηνυμάτων ανά τηλεφωνική κάρτα από άνώνυμα άτομα, ομάδες, φορείς ή κέντρα ειδικών συμφερόντων, άρκει νά έχουν την σχετική βούληση και την οικονομική εύχέρεια γ) άφερεγγυότης σέ ό,τι άφορᾷ την άπρόσκοπτη πρόσβαση των τηλεψηφοφόρων σέ εθνικά τηλεφωνικά δίκτυα. Σημειωτέον ότι, την έπομένη των ήμιτελικών του διαγωνισμοϋ, ό δημοσιογράφος Τέρενς Κουϊκ ματαίως κατήγγειλε, από την πρωινή έκπομή του στον διάυλο ΣΤΑΡ, ότι, τόσο ό ίδιος, όσο και άλλοι τηλεθεατές, διαπίστωσαν ότι δέν λειτουργοϋσε ή σύνδεσις τηλε-ψηφοφορίας ύπερ του τραγουδιου της Κύπρου, τό όποιο, τελικώς, άπεκλείσθη· δ) άνέλεγκτες διαδικασίες καταμετρήσεως των τηλε-ψηφών (άποτέλεσμα των όποιων είναι ότι, παραδοσιακά όρθόδοξες χώρες, όπως ή Σερβία και ή Ελλάδα, εμφανίσθηκαν νά δίδουν 12 βαθμούς στο σατανιστικό τραγούδι, καθ' ήν στιγμήν χώρες πρώην άθεες, όπως ή Άλβανία, οϋτε έναν)· και ε) έκμετάλλευσις της (μόνης επιτρεπόμενης, ως «πολιτικώς όρθής») εθνικής υπερηφάνειας των λαών της Ευρώπης, διά της συνεργασίας των εν λόγω κρατικών φορέων μέ τηλεφωνικές εταιρείες και μέ φορείς στοιχημάτων⁵ (τόν ΟΠΑΠ, εν προκειμένω) μέ άποτέλεσμα κέρδη δισεκατομμυρίων ευρώ·

2004.

4. Έκπομή "Αποκάλυψη τώρα" του ANT-1 (24.5.06).

καί, τέλος, στ) ή -διά τής λαθραίας, μέσω Διαδικτύου, μεταφορᾶς τηλε-ψήφων σέ ἄλλη χώρα⁶- καταστρατήγησις τοῦ κανονισμοῦ τής Γιουροβίζιον, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖον καμμία χώρα δέν δικαιούται νά ὑπερψηφίσει τό δικό της τραγούδι.

Τήν μέθοδο αὐτή χρησιμοποίησε ἡ νικήτρια Φιλλανδία, σύμφωνα μέ ἔγκαιρη καταγγελία τοῦ ΣΤΑΡ (δελτίο εἰδήσεων τῶν 13.15' τής 20.5.06) καί τοῦ ἰδίου τοῦ Τ. Κουϊκ, τήν 24.5.06⁷. Ἡ καταγγελία αὐτή δέν στάθηκε ἱκανή νά ἀκυρώσει οὔτε τήν ὑποψηφιότητά της οὔτε καί ὅ,τι προδλήθηκε ὡς «ἀδιαμφισβήτητη νίκη» της.

Μέχρι σήμερα, προβαλλόμενη ὡς ἀβλαβές καί ἐπιπόλαιο «πανηγυράκι», ἡ Γιουροβίζιον διέλαθε τής προσοχῆς καί τοῦ ἐλέγχου τοῦ πνευματικοῦ, νομικοῦ, δικαστικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ καί καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Στά μεθεόρτια, ὡστόσο, τοῦ φετεινοῦ διαγωνισμοῦ τής Γιουροβίζιον, πληθαίνουν οἱ φωνές πού διαπιστώνουν τόν «ἠθικό ξεπεσμό» της καί τήν καταστροφική ἐπίδρασή της ἐπί τῶν νεωτέρων γενεῶν καί αἰτοῦνται τήν

«ὑψίστη ἀντίδραση»⁸. Ἄρχίζει, μάλιστα, νά ὠριμάζει ἡ ἰδέα ὅτι, ἐπειδή ἡ Γιουροβίζιον «προωθεῖ καί προάγει μιά μαζική ὑποκουλτούρα ἐναντίον τῶν ἰδιαιτεροτήτων τῶν παραδόσεων τῶν λαῶν τής Εὐρώπης» ἡ συμμετοχή «μεταξύ ἄλλων» σ'αὐτήν «ἀποτελεῖ καί ἀντεθνική, προδοτική πράξη, γιά τήν ὁποία ἀπαιτεῖται παραδειγματική τιμωρία» μέ βυζαντινή «ἐξανάστροφα ἐπί ὄνου διαπόμπευση» καί μέ ἀναζήτηση εὐθυνῶν «ὄχι ἀορίστως ἀπό τό ἀπρόσωπο σύστημα ἀλλά ἀπό τά συγκεκριμένα πρόσωπα (δηλ. τοὺς χαλίφηδες τής ΕΡΤ καί τοὺς πολιτικούς τους προϋσταμένους) πού ἔχουν τήν ἐξουσία νά ἐγκρίνουν καί νά πληρώνουν μέ ξένα χρήματα (τά δικά μας) ὅλα αὐτά τά αἴσχη».⁹

Ἄνεξαρτήτως τής μορφῆς πού θά λάβουν, οἱ ἀντιδράσεις κρίνονται ἀπολύτως ἀναγκαῖες. Διαφορετικά, ὁ μιμητισμός, συνεπικουρούμενος ἀπό πιά ἀθέατες -ἀλλά πολύ πραγματικές τάσεις- εἶναι πολύ πιθανόν νά μεταλλάξουν τόν θεσμό τής Γιουροβίζιον, ἀπό διαγωνισμό παγκοσμιοποιημένων μουσικῶν ὑποπροϊόντων, σέ πανευρωπαϊκό φεστιβάλ σα-

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΤΑΦΑΪ

τοῦ Κωνσταντίνου Χολέβα, Πολιτικοῦ Ἐπιστήμονος

Ἡ Ἐθνική Ἐπέτειος τής 25ης Μαρτίου 1821 μᾶς κάνει νά ἀναλογισθοῦμε τό χρέος πού ἔχουμε νά τιμοῦμε τή μνήμη ἐκείνων πού ἀγωνίσθηκαν γιά τήν Ἐλευθερία καί νά προβληματισθοῦμε κατά πόσον διδάσκουμε σωστά στά παιδιά μας τήν Ἱστορία τοῦ τόπου μας. Κατά τά τελευταῖα χρόνια ἔχουν ἐμφανισθεῖ διάφορες θεωρίες καί ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες ἐπιχειροῦν νά μᾶς πείσουν ὅτι δέν πρέπει νά δίνουμε ἔμφαση στήν Τουρκοκρατία καί στήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση. Ἦδη πρό ὀλίγων ἐτῶν τά «ἐνοχλητικά» αὐτά κεφάλαια διεγράφησαν ἀπό τήν ὕλη τοῦ Λυκείου.

Ἐλπίζω μέ τήν εἰσαγωγή τῶν νέων διβλίων νά ληφθεῖ μέριμνα γιά νά καλυφθεῖ αὐτό τό κενό.

Ἡ πρώτη σχολή σκέψευς, ἡ ὁποία ἀντιτίθεται στήν προβολή τῶν ἱστορικῶν γεγονότων εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία πιστεύει ὅτι μέ τήν διαστρέβλωση τής Ἱστορίας μας θά βελτιώσουμε τίς ἑλληνοτουρκικές σχέσεις. Πλανῶνται πλάνην οἰκτρᾶν καί δυστυχῶς δέν θέλουν νά τό παραδεχθοῦν. Οἱ Τοῦρκοι δέχθηκαν μέν στά χαρτιά τήν «ἐξομάλυνση» τῶν σχολικῶν ἐγχειριδίων Ἱστορίας, ἀλλά αὐτό δέν τοὺς κοστίζει τίποτε, διότι στό μάθημα τής

5. *Μέ τήν νίκη τῶν τεράτων, Οἱ Μπούκ «ἄρπαξαν» τά λεφτά*, πρωτοσέλιδο ἄρθρο ἔφημ. Ἔνω-Κάτω (23.5.06).

6. Βλ. <http://www.esctoday.com/news/read/6197>

7. Ἐφημ. *Καθημερινή* 24.5.06 καί *Traffic* 25.5.06.

8. «Εὐρωπαϊκό ὄραμα-θέαμα ἡ εὐρωπαϊκός ἐπιτάλτης» τής Νίκης Καλτσόγια-Τουρναδίτη, ὁμότ. καθη-

Ἱστορίας λένε πολύ λίγα περί τῶν Ἑλλήνων. Ἐπέφυγαν ὅμως νά δεσμευθοῦν γιά τήν ἀλλαγὴ τῶν βιβλίων ἑνός ἄλλου μαθήματος πού λέγεται «Στοιχεῖα Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας» καί τό ὅποιο διδάσκεται στό Λύκειο, σέ ἀγῶρια καί κορίτσια, ἀπό ἀξιωματικό ἔνστολο. Σέ αὐτό τό μάθημα περιλαμβάνεται ὅλο τό τουρκικό ἐθνικιστικό ἰδεῶδες καί ἀμφισβητοῦνται τά ἑλληνικά σύνορα. Ἐλλωστε ἡ προσδοκώμενη βελτίωση τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων στήν πράξη δέν ὑπάρχει. Οἱ ὀπαδοί τοῦ «ἐκσυγχρονισμοῦ» δέχθηκαν πρό ὀλίγων ἐτῶν νά ἀλλάξουμε τά σχολικά προγράμματα γιά νά μή θιγοῦν οἱ Τοῦρκοι. Παρά ταῦτα βλέπουμε νά διατηροῦνται οἱ γνωστές θέσεις γιά τίς γκρίζες ζῶνες καί γιά τήν ἀπειλή πολέμου, ἐάν ἐφαρμόσουμε τήν Διεθνή Σύμβαση περί τῶν χωρικών ὑδάτων.

Ἡ δεύτερη σχολή σκέψεως, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει τήν ἀμβλυνση τῆς ἐθνικῆς μνήμης, ἰσχυρίζεται ὅτι στήν ἐποχὴ ἐπικρατεῖ πλέον ἡ παγκοσμιοποίηση ἄρα οἱ ἀναφορές σέ ἐθνικά θέματα καί σέ ἠρωϊσμούς τοῦ παρελθόντος εἶναι ξεπερασμένες. Τούς ἀπαντοῦμε ὅτι ὅλες οἱ χῶρες, μεγάλες καί μικρές, δίνουν καθημερινά μάχες γιά τά ἐθνικά τους συμφέροντα καί δέν ἀπεμπολοῦν τήν Ἱστορία τους. Δέν ζοῦμε σέ κόσμο ἠθικό καί ἀγγελικά πλασμένο. Ἐάν ἐμεῖς ἀποφασίσουμε νά ἀποκοποῦμε ἀπό τό ἱστορικό μας παρελθόν, θά εἶναι μία μορφή ἐθνικῆς αὐτοκτονίας. Ἐλλωστε ἡ βαλκανική καί μεσογειακή γειτονία, ὅπου ζοῦμε, μᾶς φέρνει κοντά σέ γείτονες, οἱ ὁποῖοι καθημερινά ἐνισχύουν τό ἐθνικιστικό προπαγανδιστικό τους ὄπλοστάσιο εἰς βάρος τῆς Ἱστορίας καί τῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅταν ἄλλοι διεκδικοῦν τήν Ἡπειρο μέχρι τήν Πρέβεζα, ἄλλοι τό ὄνομα καί τήν Ἱστορία τῆς Μακεδονίας, ἄλλοι ἀναζητοῦν στήν Ἑλλάδα ἀνύπαρκτες μειονότη-

τες καί ἄλλοι ἔχουν ἤδη προβεῖ σέ ἀλλοίωση τῆς Ἱστορίας καί τῶν μνημείων στήν κατεχόμενη Κύπρο, μήπως καταλήξουμε νά εἶμαστε ἐμεῖς οἱ μόνοι πού θά παραχωροῦμε αὐτοδούλως μία Ἱστορία 4000 χρόνων καί θά ἐπιβραβεύουμε τίς ξένες διεκδικήσεις;

Οἱ προτείνοντες τήν ὑποδάθμιση τῶν ἐθνικῶν ἐπετείων καί τήν δῆθεν «φιλειρηνική» ἀλλοίωση τῆς Ἱστορίας μας προφανῶς δέν διαβάζουν τίς καθημερινές σχεδόν δηλώσεις τῶν γειτόνων μας. Μόλις πρό μᾶς ἐβδομάδος ὁ Ἀλβανός Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν κ. Μουσταφάϊ δήλωσε ὅτι ἡ χώρα του ἐπιδιώκει τήν ἀνεξαρτησία τοῦ Κοσσυφοπέδιου καί δέν ἀποκλείει τήν ἐνσωμάτωση στήν Ἀλβανία τῆς περιοχῆς αὐτῆς, ἀλλά καί τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν τῆς ΠΓΔΜ. Καί δικαιοῦμεθα νά ἀναρωτηθοῦμε: Ἀπό τήν στιγμή πού ἡ κυβέρνηση μᾶς χώρας ἀμφισβητεῖ τά σύνορα στήν περιοχή, ποιός μᾶς ἐγγυάται ὅτι μεθαύριο δέν θά ἀμφισβητηθεῖ καί τά δικά μας σύνορα; Καί λοιπόν, τί θά κάνουμε; Δέν θά μιλήσουμε γιά τόν Μουσταφά πασά πού πολέμησε κατά τοῦ Μάρκου Μπότσαρη γιά νά μή στενοχωρήσουμε τόν κάθε κ. Μουσταφάϊ; Θά δώσουμε μηνύματα ἠττοπαθείας μέσω τῶν σχολικῶν μας βιβλίων ὥστε νά ἀποθρασυνθοῦν ἀκόμη περισσότερο οἱ διάφοροι Μουσταφάϊ; Θά ξεχάσουμε τούς Μουσταφάδες, πού μᾶς καταπίεζαν ἐπί 400-500 χρόνια, μήπως καί θιγεῖ ὁ κάθε Τοῦρκος Ἐπιτελάρχης πού ἐποφθαλμιεῖ τό Αἶγαῖο; Εἶναι καιρός νά ἀπεμπλακεῖ ἡ κοινωνία μας ἀπό τά σύνδρομα μειονεξίας διαφόρων μειοψηφιῶν καί νά διδάξει στούς νέους μας μέ τεκμηρίωση, μέ αὐτοπεποίθηση καί μέ σῶφρονα πατριωτισμό τήν Ἱστορία μας. Ἐάν μή λησμονοῦμε τήν προτροπὴ τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ: «Πάντ' ἀνοιχτά, πάντ' ἀγρυπνα τά μάτια τῆς ψυχῆς μου».

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodox.net.gr

Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἱστοσελίδα:

www.orthros.org

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Mark Elias Johnes, *‘Ο Νίκ Μάρβελ και ο πόλεμος μέ τό θηρίο*, Μεταφρασμένο και προσαρμοσμένο στις συνθήκες του τόπου μας από τόν Γιάννη Μηλιώνη, έκδ. Τό παιδικό Μυθιστόρημα, Πάτρα 2006, σσ. 248, σχήμα 14x20.5 εκ.

Πρόκειται για ένα διβλίο-έκπληξη. Μιά πολύ ευχάριστη έκπληξη στον χώρο του παιδικού μυθιστορήματος, στον όποιο μέχρι τώρα ένα μεγάλο μερίδιο της «πίτας» κατέχουν ή μαγεία και ό αποκρυφισμός μέ διβλία τύπου Χάρου Πότερ.

Βεβαίως, δέν άγνοούμε ότι υπάρχουν άξιόλογα χριστιανικά διβλία πού άπευθύνονται σέ νέους. Όμως, τό συγκεκριμένο διβλίο γράφτηκε για νά διαδαστεί πίο πολύ από παιδιά πού δέν έχουν άμεση σχέση μέ τόν χώρο της Έκκλησίας, ένω άντιθέτως είναι έξοικειωμένα μέ θεματολογίες τύπου Χάρου Πότερ.

‘Ο «Νίκ Μάρβελ» είναι ένα «μοντέρνο» διβλίο, πού μιλά στά σημερινά παιδιά στή γλώσσα τους, στή γλώσσα, πού αυτά καταλαβαίνουν και μέσα από τή γλώσσα αυτή περνά κάποια άλλα πράγματα, πού τά σημερινά παιδιά ίσως δέν άκουσαν ποτέ κι ίσως δέν φαντάζονται άν ότι υπάρχουν.

Μέ τό διβλίο αυτό άποδεικνύεται στήν πράξη ότι μπορεί νά υπάρξει φαντασία στό παιδικό άνάγνωσμα χωρίς νά γίνεται γέφυρα πρós τή μαγεία και τόν αποκρυφισμό. ‘Η φαντασία δέν χρειάζεται νά είναι φυγή από μία δήθεν σκληρή, «άφόρητη» πραγματικότητα. ‘Η φαντασία μπορεί νά γίνει ευκαιρία άνακάλυψης, γνώσης, περιπέτειας μέσα σ’ ένα υγιές, ψυχαγωγικό, όμορφο περιβάλλον.

‘Ο Νίκος Βερβελίδης, ένα σύγχρονο, καθημερινό άγόρι ζει τήν πραγματικότητα, τήν περιπέτεια, τό θαύμα της ζωής. ‘Η αισιοδοξία κι ή έλπίδα για τήν εξέλιξη του, άφημένη στήν πρόνοια του Θεού, στήν άγάπη των δικών του, αλλά και στήν προσωπική του προσπάθεια, κάνουν τήν κάθε στιγμή της ήμέρας γεμάτη ένδιαφέρον. Μιά πραγματική περιπέτεια!

‘Ο Νίκος Βερβελίδης -ό «Νίκ Μάρβελ» όπως τόν φωνάζουν οι φίλοι και συμμαθητές του, για τήν ζωντανία, τήν ύπομονή και τόν καλό χαρακτήρα του- δέν έχει άνάγκη από «μαγείες» για νά ζήσει έντονα, έντιμα, υπεύθυνα, μία ζωή γεμάτη θαύματα!

Καθώς τό νοσηρό κλίμα της μαγείας και του άποκρυφισμού, στό παιδικό θέαμα και άνάγνωσμα, μάς έχει κουράσει, οι περιπέτειες του Νίκ Μάρβελ θά δώσουν μία τελείως νέα διάσταση σ’ αυτό, πού είναι σήμερα γνωστό ως «παιδικό μυθιστόρημα».

Οί ιστορίες για παιδιά μάς έχουν συχνά συνηθίσει σέ μία άντιπαράθεση του καλού και του κακού. Κι ένω στις συνηθισμένες, τίς παραδοσιακές ιστορίες, τό καλό θριαμβεύει - σέ κάποιες βέβαια συλλήψεις «πρωτοποριακών συγγραφέων», συχνά θριαμβεύει τό κακό -στις ήμέρες μας όλο και πίο συχνά βλέπουμε συγγραφείς νά μετακινούν τήν «διαχωριστική γραμμή μεταξύ καλού και κακού», όπου τούς βολεύει, ξεχνώντας ότι τό παιδικό διβλίο έχει σαν πρώτο του στόχο νά ψυχαγωγή, δηλαδή, νά διαπαιδαγωγή τήν ψυχή.

Έτσι, φτάσαμε, αυτό πού ήταν κακό και όλέθριο πριν δέκα ή και περισσότερα χρόνια, νά θεωρείται από τούς συγγραφείς παιδικών διβλίων σήμερα καλό, ένω σαν κακό άντιλαμβάνονται μόνο ό,τι λογιζόταν στό παρελθόν φρικτά άποτρόπαιο.

Ένα από τά βασικά θέματα των όποιων ή «διαχωριστική γραμμή» έχει επικίνδυνα μετατεθει στό παιδικό διβλίο είναι τό πρόβλημα της μαγείας και του αποκρυφισμού, όπου βλέπουμε συγγραφείς νά μιλούν για «καλή μαγεία» ή «λευκή μαγεία» και νά τήν προβάλλουν σαν ψυχαγωγικό πρότυπο.

Στό διβλίο: «‘Ο Νίκ Μάρβελ και ο πόλεμος μέ τό θηρίο», και ό συγγραφέας και ό προσαρμοστής - μεταφραστής προσπάθησαν νά επαναφέρουν τή «διαχωριστική γραμμή μεταξύ καλού και κακού» στή σωστή της θέση. Κατά τή διδασκαλία της Έκκλησίας μας, δέν υπάρχει «καλή μαγεία»! ‘Η μαγεία είναι μία και είναι πάντα κακή, έωσφορική, ή «τέχνη

τοῦ σατανᾶ»!

Ἡ μυθοπλασία καί ἡ πλοκή τοῦ βιβλίου - τό φανταστικό συχνά συμπλέκεται μέ τό πραγματικό- κρατοῦν πραγματικά καθηλωμένο τόν μικρό ἢ μεγαλύτερο ἀναγνώστη, πού διαβάσει τό βιβλίο «μονορούφι». Ἀληθινά πρόκειται γιά ἓνα βιβλίο γιά «παιδιά» ἀπό 9 ἕως 99 ἐτῶν.

Τό βιβλίο ξεσκεπάσει τή «Νέα Ἐποχή» καί καταδεικνύει τή νίκη τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγάπης καί τοῦ φωτός, δηλαδή τή νίκη τοῦ Χριστοῦ καί αὐτῶν πού τόν ἀγαποῦν, ἀπέναντι

στίς δυνάμεις τοῦ σκότους, πού ἔχουν σήμερα κατακλύσει τόν κόσμο. Ὁ «Νίκ Μάρβελ» ἀπαντᾷ σέ καίρια θέματα καί ἐρωτήματα πού ἀπασχολοῦν σήμερα τούς «νέους ὄλων τῶν ἡλικιῶν» στούς πιό βασικούς τομεῖς γιά τόν ἄνθρωπο: τή ζωή καί τήν ὑπαρξιακή ἀναζήτηση.

Θεορά συγχαρητήρια στόν συγγραφέα καί στόν μεταφραστή γιά τό βιβλίο τους, πού πραγματικά χαράζει μιᾶ θαθειά τομή στόν χῶρο τοῦ παιδικοῦ ἀναγνώσματος.

Ἔτσι νά συνηθίζετε τά παιδιά σας ἀπό μικρά

«Νά κάμης μίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τοῦ Προδρόμου, νά ἔχης καί τόν ἅγιον τοῦ παιδιοῦ σου. Καί ὅταν τό παιδίον σηκώνεται ἀπό τόν ὕπνον καί σοῦ γυρεύῃ ψωμί, μήν τοῦ δίδης, μόνον νά πάρης τό ψωμί, νά τό θάλῃς ἐμπρός εἰς τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί νά τοῦ εἰπῆς: Ἐγώ, παιδί μου, δέν ἔχω ψωμί· ὁ Χριστός ἔχει. Σήκω νά κάμης τόν σταυρόν σου, νά παρακαλέσωμεν τόν ἅγιόν σου νά παρακαλέσῃ τόν Χριστόν νά σοῦ τό δώσῃ. Καί ἔτσι τό παιδίον παρακινεῖται διά τήν ἀγάπην τοῦ ψωμοῦ καί, εὐθύς ὀπού ξυπνᾷ, τόν ἅγιόν του βλέπει. Βλέποντας τότε ὁ διάβολος τό παιδίον πῶς ἔχει τήν ἐλπίδα του εἰς τόν Χριστόν καί εἰς τόν ἅγιόν του, κατακαίεται καί φεύγει. Καί ἔτσι νά συνηθίζετε τά παιδιά σας, νά τά παιδεύετε (ἐνν.: νά τά διαπαιδαγωγῆτε) ἀπό μικρά, διά νά συνηθίζουν εἰς τόν καλόν δρόμον.

Καί ἂν θέλῃς νά ζήσῃ τό παιδίον, ἐγώ νά σέ εἶπω πῶς νά κάμης· νά κάμης τοῦ παιδιοῦ σου ἓνα φόρεμα καί ἄλλο ἓνα ἐκείνου τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ· καί διά τό χατίρι ἐκείνου τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ χαρίζει ὁ Θεός τήν ζωήν τοῦ παιδιοῦ σου. Καί νά ἀγαπᾷς τά πτωχά τά παιδιά καλύτερα ἀπό τά ἰδικά σου· εἰδέ καί νά ζητᾷς πῶς νά δίνῃς τοῦ παιδιοῦ σου νά τρώγῃ καί νά πίνῃ καλά, νά ἔχῃ εὐμορφα φορέματα, καί δι' ἐκεῖνο τό πτωχό νά μή σέ μέλῃ, αὔριο βλέπεις τό παιδί σου ἀποθαμένο καί καίγεται ἡ καρδιά σου. Καί ἐνῶ τό πτωχό, τό ξυπόλητο, τό γυμνό, τό πεινασμένο, τό καταφρονεμένο τό βλέπεις θρημμένο καί εἶνε ὡσάν τό γουρουνόπουλο, καί τό ἰδικό σου γίνεται ὡσάν χτικιασμένο.

Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ

Σχέδιο εξόντωσης των Ἑλλήνων ἐργατῶν*

Στά σκαριά ἡ εξόντωση τῆς ἑλληνικῆς ἐργατικῆς τάξης. Τό οἰκονομικό καί πολιτικό κατεστημένο προωθεῖ μεσαιωνικά καί δάρδαρα μέτρα κατά τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐπιχειρεῖ νά πάρει πίσω ὅλες τίς κατακτήσεις του καί νά τόν θυθίσει στά ἔσχατα ὄρια τῆς ἐξαθλίωσης. Φυσικά αὐτό δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ, τοῦλάχιστον σήμερα, μέ τήν ὠμή βία. Γι' αὐτό ἐπιλέγονται σχεδιασμοί πιά ἀποτελεσματικοί καί «εἰρηνικοί». **Ἡ περιθωριοποίηση τῆς ἑλληνικῆς ἐργατικῆς τάξης μέσω τῆς «πολύ-ἐθνικῆς» καί «πολύ-πολιτισμικῆς» Ἑλλάδας.**

Τά σχέδια αὐτά δέν εἶναι εὐρεσιτεχνία τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ. Ἔχουν δοκιμαστεῖ μέ ἐπιτυχία στίς ΗΠΑ καί στήν Ἀγγλία. Ἐκεῖ μέ τή μαζική εἰσαγωγή ἑκατομμυρίων ξένων ἐργατῶν (χωρίς καμιά ταξική συνείδηση), καί τήν κρατική ὑποστήριξη τῆς «πολύ-πολιτισμικότητας» πέτυχαν:

Πρῶτον: Νά καταστήσουν μειοψηφία τή ντόπια, συνειδητή καί ὀργανωμένη ἐργατική τάξη, μέ τίς μεγάλες ἀγωνιστικές παραδόσεις.

Δεύτερον: Νά ἐκτοπίσουν παντελῶς τά βασιικά ταξικά ζητήματα ἀπό τό κέντρο τῆς πολιτικῆς καί κοινωνικῆς ἀντιπαράθεσης, δάζοντας στή θέση τους τά ζητήματα τῶν «μειονοτήτων».

Στήν Ἑλλάδα, ὅπως καί στίς περισσότερες εὐρωπαϊκές χῶρες, μιλάμε ἀκόμα γιά τήν ἀνεργία, τήν ἀκρίβεια, τούς μισθούς, τίς συντάξεις, τά ὠράρια καί ὅλα τά κόμματα καί οἱ κυβερνήσεις εἶναι ὑποχρεωμένες νά παίρνουν θέση ἀπέναντι σέ αὐτά τά ζητήματα. Αὐτό ὅμως δέ συμβαίνει καθόλου στίς λεγόμενες «πολύ-πολιτισμικές» κοινωνίες. Ἐκεῖ κεντρι-

κά ζητήματα εἶναι τό δικαίωμα τῶν ἰσλαμιστῶν νά δάζουν «φερετζέ» στίς γυναῖκες τους, τῶν ὁμοφυλόφιλων νά παντρεύονται καί λοιπά παρόμοια. Τό ὀργανωμένο προλεταριάτο θεωρεῖται ἀπλῶς μιά ἀκόμα μειονότητα δίπλα στούς μαύρους, στούς Ἀσιάτες, στούς ὁμοφυλόφιλους κ.λπ. Οἱ ἐφημερίδες, τά κανάλια, τά κόμματα, ἡ βουλή δέν ἔχουν κανένα λόγο νά θεωροῦν τά δικά τους ζητήματα πιά σημαντικά ἀπό τά ζητήματα τῶν ἄλλων μειονοτήτων. Ὅσο γιά τήν ἀριστερά, αὐτή ἔχει μετατραπεῖ σέ μιά φιλανθρωπική ὀργάνωση, πού μπορεῖ ἀπλά νά διεκδικεῖ μικρομεταρρυθμίσεις καί περισσότερη «κοινωνική εὐαισθησία» γιά τίς «μειονότητες».

Πρέπει νά τό καταλάβουμε καλά: **Μέσα στά σημερινά πλαίσια τῆς καπιταλιστικῆς παρακμῆς, «πολύ-ἐθνική» καί «πολύ-πολιτισμική» κοινωνία σημαίνει μιά κοινωνία ὅπου τό ἐργατικό κίνημα καί ἡ ἀριστερά ἔχουν μπεῖ ὀριστικά στή γωνία.**

Τό παιχνίδι τοῦ ἀνακατέματος τῶν πληθυσμῶν στοχεύει στή διάλυση τῆς ἑλληνικῆς ἐργατικῆς τάξης καί τῶν ὀργανώσεών της, στήν ἐξαθλίωση ὅλων τῶν ἐργαζομένων καί στή δημιουργία «γκέτων». Δηλαδή στή διαίρεση καί τή διάλυση τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, στή δημιουργία διχαστικῶν καταστάσεων, στήν ὑπόθαψη ἐθνικιστικῶν παθῶν καί στήν πολτοποίηση τῆς ἱστορικῆς μας μνήμης καί τῶν ἀγωνιστικῶν λαϊκῶν μας παραδόσεων.

Οἱ θλιβεροί κλόουν τῆς «συμμετοχικῆς ἀριστερᾶς», ἀπό κοινοῦ μέ τούς ὑπερεπαναστάτες τῆς φράσης, δέν παρέχουν ἀπλῶς τό «ἀριστερό» ἄλλοθι σέ αὐτούς τούς ἐφιαλτικούς σχεδιασμούς, ἀλλά ἀποτελοῦν καί τήν ἰδεολογική πρωτοπορία τῆς «πολύ-ἐθνικῆς» καί «πολύ-πολιτισμικῆς» κοινωνίας.

* Ἀπό τό περιοδικό *Ρεσάλτο*, τ. 2 (Ἰαν. 2006), σ. 34.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

«Κόβουν» τούς Τρεῖς Ἱεράρχες για νά περιορίσουν τόν ὄγκο τοῦ βιβλίου!

Ἡ πονηρία καί ἡ ὑποκρισία τῆς Νέας Ἐποχῆς δέν ἔχει ὅρια!

Τό «Παιδαγωγικό Ἴνστιτούτο» ἀποφάσισε νά ἀφαιρέσει ἀπό τό βιβλίο Θρησκευτικῶν τῆς Γ΄ Γυμνασίου τό κεφάλαιο πού ἀναφέρεται στούς Τρεῖς Ἱεράρχες για νά περιορίσουν -λέγει- τόν ὄγκο τῆς διδασκείας ὕλης.

Ὁ Πάπας θά πάει στό Ἰσραήλ

«Πόλη τοῦ Βατικανοῦ. Τό Ἰσραήλ πρόκειται νά ἐπισκεφθεῖ ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ στίς ἀρχές τοῦ ἐρχόμενου ἔτους, σύμφωνα μέ χθεσινές δηλώσεις τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ τοῦ Ἰσραήλ Σιμόν Πέρες, ὁ ὁποῖος δήλωσε ὅτι ὁ 78χρονος Ποντίφικας ἀπεδέχθη τήν πρόσκλησή του.» (Ἐφημ. *Καθημερινή* 7.4.2006, σ. 8)

Πρόταση Ραββίνου για «Ὁργανισμό ὄλων τῶν θρησκευτῶν»

«Τήν πρότασή του για δημιουργία ἑνός Σώματος πού θά ἀποτελεῖται ἀπό ἀντιπροσώπους ὄλων τῶν θρησκευτῶν ἀνακοίνωσε ὁ ραββίνος τοῦ Ἰσραήλ, Γιόνα Μέτζερ, σέ διεθνές συνέδριο ἰμάμηδων καί ραββίνων πού πραγματοποιεῖται στή Σεβίλλη. Ὁ κ. Μέτζερ πρότεινε τή δημιουργία τοῦ «Ὁργανισμοῦ Ἐνωμένων Ἐθνῶν καί Θρησκευτικῶν Ὁμάδων», ἐνῶ δήλωσε ὅτι ὁ νέος αὐτός ὀργανισμός μπορεῖ νά ἀποτελέσει μιά γέφυρα ἀνάμεσα στίς διαφορετικές θρησκείες πού θά προσφέρει πολύτιμη ἀρωγή καί πρὸς τή βελτίωση τῶν διπλωματικῶν σχέσεων τῶν κρατῶν» (Ἐφημ. *Καθημερινή* 20.4.2006, σ. 8).

Προώθηση τοῦ «Μοναστικοῦ Τουρισμοῦ» στή Ρουμανία ἐν ὄψει Πάσχα

Τό Μακεδονικό Πρακτορεῖο Εἰδήσεων με-

ταδίδει ἀπό τό Βουκουρέστι μέ ἡμερομηνία 17.3.2006:

«Ἐναν διαφορετικό τουρισμό, ἐν ὄψει τοῦ Ὁρθοδόξου Πάσχα, προσφέρουν τά μοναστήρια τῶν περιοχῶν τῆς Μολδαβίας καί τῆς Μπουτσόβινα (στή νοτιοανατολική Ρουμανία) στούς ντόπιους καί ξένους ἐπισκέπτες.

Ὅπως ἀναφέρει σέ σημερινό της δημοσίευμα ἡ ἐφημερίδα «Gendul» τοῦ Βουκουρεστίου, παρὰ τό γεγονός ὅτι φέτος τό Πάσχα θά γιορταστεῖ στίς 23 Ἀπριλίου, οἱ προσφορές για διακοπές αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἀρχισαν νά κάνουν τήν ἐμφάνισή τους στά ἔντυπα ἀπό τίς ἀρχές Φεβρουαρίου.

Μεταξύ τῶν μοναστηριῶν πού μποροῦν νά ἐπισκεφθοῦν οἱ πιστοί για νά διώσουν μέσα σέ θρησκευτική, καταναυτική ἀτμόσφαιρα τό φετινό Πάσχα, εἶναι τό φημισμένο μοναστήρι τοῦ Βόρονετ, σέ ἀπόσταση μόλις ἑνός χιλιομέτρου ἀπό τό ὁποῖο βρίσκεται ξενώνας για τούς ἐπισκέπτες.

Οἱ τιμές κυμαίνονται ἀπό 150 ἕως 250 εὐρώ για τριήμερη ἢ τετραήμερη διαμονή στούς ξενῶνες κοντά στά μοναστήρια καί στήν τιμή περιλαμβάνονται ἐκδρομές στή φύση.» (ἡ ὑπογράμμιση δική μας)

Οὐάσιγκτον: Ἡ Ἑλλάδα διάυλος προσέγγισης πολιτισμῶν καί θρησκευτῶν

Διαδάζουμε στήν ἐφημ. *Ἐλευθεροτυπία* (4.4.2006, σ. 5) ὑπό τόν ἀνωτέρω τίτλο τά ἐξῆς ἐνδιαφέροντα. Τά ὑπογράφει ὁ Δ. Π. Δήμας ἀπό τήν Οὐάσιγκτον.

«Ἐνδιαφέρουσες συνομιλίες εἶχε στήν Οὐάσιγκτον ἡ ὑπουργός Παιδείας Μαριέττα Γιαννάκου, ἀπό τίς ὁποῖες ἐξάγεται σαφῶς τό συμπέρασμα πὼς στήν ἐδῶ πλευρά τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἢ Ἑλλάδα θεωρεῖται πρότυπο μᾶς «ὄριμης καί ἀνεκτικῆς» κοινωνίας, ἕνα «ἄριστο παράδειγμα» για τή λοιπή Εὐρώπη καί τήν εὐρύτερη περιοχή.

Ἡ κ. Γιαννάκου εἶχε τήν εὐκαιρία νά ἀναλύσει ἕνα ἐπίκαιρο ζήτημα πού ἀπασχολεῖ

ἀρκούντως τούς ἐδῶ ἀξιωματούχους καί ἔχει νά κάνει μέ τήν ἀντιμετώπιση τῆς ἰδεολογίας τοῦ ἀκραίου ἰσλαμισμοῦ πού, ὅπως τόνισε, ἀναπτύσσεται σέ συνθήκες κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ καί πολιτιστικῆς ἀπομόνωσης.

Μέ ὑπόδαθρο τή λίαν θετική ἐντύπωση πού ὑπάρχει στήν Οὐάσιγκτον γιά τίς ἐπιτυχεῖς προσπάθειες ἐνσωμάτωσης στήν Ἑλλάδα ἐνός σημαντικοῦ ἀριθμοῦ οἰκονομικῶν προσφύγων, ἡ Ἑλληνίδα ἀξιωματοῦχος περιέγραψε τήν ἐφαρμοζόμενη στή χώρα πολιτική ἐνσωμάτωσης καί ἐκπαίδευσης τῶν μεταναστῶν καί ἰδιαίτερα τῶν μουσουλμάνων στίς ἑλληνικές συνθήκες -στό πλαίσιο ἐξειδίκευσης τῶν συλλογικῶν ἀποφάσεων τῆς Ε.Ε γιά ἴσες εὐκαιρίες πρόσβασης τῶν πολιτῶν στήν ἐκπαίδευση καί τήν ἀγορά ἐργασίας.

Ὅπως φάνηκε ἀπό πρόσφατες δηλώσεις ἀνώτατων ἀξιωματούχων τοῦ Στέιτ Ντιπάρτμεντ -Ράις, Φρίντ κ.ἄ- ἡ Ἑλλάδα λόγω τῆς ἐμπειρίας της ἀποτελεῖ «ἄγκυρα καί διάυλο» γιά τήν προσέγγιση καί τό διάλογο μεταξύ θρησκείων καί πολιτισμῶν, στοιχεῖα πού ἡ κ. Γιαννάκου εἶχε τήν εὐκαιρία νά ἐπισημάνει περαιτέρω στίς συνομιλίες της στό Στέιτ Ντιπάρτμεντ μέ τήν ἀρμόδια ὑφυπουργό Πόλα Ντομπριάνσκι καθώς καί μέ διακεκριμένους ἀκαδημαϊκούς καί νομοθέτες.

Σέ ἀντίθεση μέ τούς ὑπόλοιπους λαούς τῆς δυτικῆς Εὐρώπης πού μόλις πρόσφατα γνώρισαν τή συμβίωση μέ μουσουλμανικές κοινότητες, ὅπως τόνισε, ὁ ἑλληνικός λαός διαθέτει μακρά ἱστορική ἐμπειρία **εἰρηνικῆς συνύπαρξης*** μέ μουσουλμανικές κοινότητες τῶν Βαλκανίων καί τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τό γεγονός αὐτό δημιουργεῖ εὐνοϊκές συνθήκες γιά τήν ἐφαρμογή ἐκπαιδευτικῶν πολιτικῶν πού χαρακτηρίζονται ἀπό τό στοιχεῖο τῆς διαπολιτισμικότητας.

Ἰδαίτερη αἴσθηση προκάλεσε ἡ διαπίστωση της πώς στήν Ἑλλάδα τό δικαίωμα στήν ἐκπαίδευση τῶν 130 χιλιάδων παιδιῶν μεταναστῶν δέν συναρτᾶται ἀπό τό καθεστώς νόμιμης ἢ παράνομης παραμονῆς τῶν γονιῶν τους στή χώρα.

Στίς ἐδῶ δραστηριότητες τῆς ὑπουργοῦ

Παιδείας ἦταν καί ἡ ἐνδιαφέρουσα, ἀπό πάσης σκοπιᾶς, ἐπίσκεψή της στό Μουσεῖο τοῦ Ὀλοκαυτώματος, ὅπου ἔγινε «θερμά δεκτῆ» ἐνῶ προηγουμένως εἶχε συνάντηση μέ τόν ἀρμόδιο γιά τό Ὀλοκαύτωμα στό Στέιτ Ντιπάρτμεντ, πρέσβη Ἐντ Ο' Ντοῦελ.

Ἐπ' εὐκαιρία ἡ κ. Γιαννάκου περιέγραψε τίς πρωτοβουλίες γιά τή διδασκαλία τοῦ Ὀλοκαυτώματος στά ἑλληνικά σχολεῖα, τή συμμετοχή τῆς Ἑλλάδας στή διεθνή ομάδα ἐπιμόρφωσης γιά τό θέμα τοῦ Ὀλοκαυτώματος καί τή νέα ἐκδοση τοῦ ὑπουργείου Παιδείας γιά τή ζωή καί τά μνημεῖα τῶν Ἑβραίων σέ 25 ἑλληνικές πόλεις πού ἔχουν ἀποσπάσει θετικά σχόλια ἀπό τήν ἐδραϊκή κοινότητα στήν Ἀμερική.»

Γιατί τά νέα διαβατήρια δέν ἔχουν μικροσίπ;

Ἀπό 1.1.2006 ἰσχύουν νέα διαβατήρια γιά τούς Ἑλληνες πολίτες. Τά διαβατήρια αὐτά θά εἶχαν καί μικροσίπ, ὅπου θά ἦσαν ἀποθηκευμένα ἢ ψηφιακή φωτογραφία τοῦ κατόχου τοῦ διαβατηρίου, τό δακτυλικό ἀποτύπωμα, ἡ ἴριδα τοῦ ματιοῦ καί ἄγνωστο τί ἄλλο ἀκόμη.

Ὅμως ἀνεβλήθη γιά τόν Αὐγούστο τοῦ 2006 ἡ ἐκδοση διαβατηρίων μέ μικροσίπ. Ὅσα διαβατήρια ἐκδίδονται μέχρι τότε εἶναι μέν νέου τύπου ἀλλά χωρίς τό μικροσίπ.

Ὡς αἰτία τῆς μή παρουσίας τοῦ μικροσίπ προεβλήθη ὅτι τό μηχανήμα πού θά ἔβαζε τό μικροσίπ δέν ἦταν συμβατό μέ τό ὑπόλοιπο σύστημα.

Ὅμως καλά πληροφορημένες πηγές λένε ὅτι ἡ πραγματική αἰτία εἶναι ἄλλη. Συγκεκριμένα: Διεπιστώθη ὅτι στό πρόγραμμα τοῦ μικροσίπ ὑπῆρχε ἕνα ἐπί μέρους πρόγραμμα πού θά ἔστελνε αὐτομάτως ὅλα τά στοιχεῖα τοῦ μικροσίπ στίς Η.Π.Α.

Φαίνεται ὅτι κάποιοι δικοί μας «πάτησαν πόδι» –καί μπράβο τους– καί τήν τελευταία στιγμή ἀνεβλήθη ἡ προσθήκη τοῦ «ἀμαρτωλοῦ» μικροσίπ γιά τόν Αὐγούστο.

Τώρα μένει νά δοῦμε τί θά σοφισθοῦν οἱ

* Σημ. «Π»: Ἡ ὑπογράμμιση δική μας. Προφανῶς μέ αὐτόν τόν ὄρο νοοῦνται τά 400 –καί γιά τήν Βόρειο Ἑλλάδα 500– χρόνια τῆς σκλαβιάς στούς Τούρκους. Ὄντως εἰρηνικότατη ἡ τότε συνύπαρξή μας!

υπερατλαντικοί φίλοι μας και οι πάτρωνές τους για να μας φορτώσουν τό τσιπάκι, που θα κάνει τή ζημιά, χωρίς όμως να αφήνει ίχνη.

Σημειωτέον ότι τα παλαιού τύπου διαβατήρια, που έξεδόθησαν μέχρι 31.12.2005, θα ισχύουν μέχρι 31.12.2006.

Σημειωτέον επίσης ότι τα νέα διαβατήρια έχουν γραμμωτό κώδικα (bar code) αλλά όχι του τύπου E.A.N. 13, που ένοχοποιείται για παρουσία των τριών έξαριων στην αρχή, στην μέση και στο τέλος του. Ίσως αυτό έγινε για να μην προκαλέσουν σ' αυτή τή φάση τους χριστιανούς και τους δώσουν δικαιολογία να άρνηθοϋν για λόγους θρησκευτικής συνειδήσεως να παραλάβουν τά νέα διαβατήρια.

Ήπίσης να πούμε ότι, για να πάρει κανείς τό νέο διαβατήριο, πρέπει να αλλάξει και τήν παλαιά του άστυνομική ταυτότητα. Όποτε «μ' ένα συμπάρο δυο τρυγόνια».

Νέες ηλεκτρονικές ταυτότητες για τους άστυνομικούς από τό 2007;

Άπό καλά πληροφορημένη δημοσιογραφική πηγή μαθαίνουμε ότι με τή νέα χρονιά (2007) δρομολογούνται νέες ηλεκτρονικές ταυτότητες. Σέ πρώτη φάση θα δοθοϋν στους άστυνομικούς και στην συνέχεια θα έπεκταθοϋν και σέ όλους τους Έλληνες.

Πριν από μερικά χρόνια, που έπιχειρήθηκε κάτι ανάλογο, άντέδρασε δυναμικά τό συνδικαλιστικό όργανο των Έλλήνων άστυνομικών και τό μέτρο μπήκε στο χρονοντούλαπο. Τώρα φαίνεται ότι τό ξαναβάζουν.

Βεβαίως πρέπει να δοϋμε πως θα είναι αυτές οι ταυτότητες. Θα έχουν μικροσίπ, μαγνητική λωρίδα έγγραφής, γραμμωτό κώδικα (bar code) και ποίου τύπου; Πάντως για τό καλό μας δέν θα είναι. Άπόδειξη και ή μυστικοπάθεια με τήν όποία προωθοϋν τά σχετικά μέτρα. Χωρίς διάλογο και χωρίς ένημέρωση.

Άπάτη «ό έξωγήνιος του Ρόσγουελ»

«Μιά δυσάρεστη έκπληξη περιμένει τους φάν τής ούφολογίας. Βρετανός “μάγος” των όπτικων έφέ προσφάτως άποκάλυψε ότι τό περίφημο φιλμάκι τό όποιο δείχνει τή νεκρο-

ψία ενός εκ των έξωγήνιων που έχασαν τή ζωή τους στο Ρόσγουελ είναι φάρσα! Ό Τζόν Χάμφρεϊς έχει κάθε λόγο να γνωρίζει τήν αλήθεια. Ήπηξε ό έμπνευστής και ό δημιουργός του άσπρόμαυρου φίλμ, διάρκειας 91 λεπτών.

Τό πως άκριδώς στήθηκε ή φάρσα μάλιστα άποτελεί τό άντικείμενο ταινίας με τίτλο «Η νεκροψία του έξωγήνιου» που προβάλλεται αυτό τον καιρό στη Βρετανία. Τουλάχιστον ένα δισεκατομμύριο τηλεθατές παρακολούθησαν τό φιλμάκι, όταν πρωτοπροβλήθηκε τό '95, χωρίς βεβαίως να γνωρίζουν ότι δέν γυρίστηκε στο Ρόσγουελ τό '47 -όπου ύποτίθεται ότι συνετρίθη ένας ίπτάμενος δίσκος- αλλά σ' ένα διαμέρισμα στο Λονδίνο, λίγους μήνες ωρίτερα. (σημ. «Π»: τό 1995)

Σύμβουλος τής νέας ταινίας, ό Χάμφρεϊς έξηγει πως έφτιαξε τά σώματα των έξωγήνιων από λατέξ με τή βοήθεια πήλινων καλουπιών και τά παραγέμισε με μυαλά προδάτων, έντόσθια πουλερικών και όστᾶ άρθρώσεων από τήν κρεαταγορά Σμίθφιλντ.» (Έφημ. Έλεύθερος Τύπος, 18.4.2006, σ. 20)

Άκούσατε κάτι για τή «γρίπη των πτηνών»;

Όπως άναψε άπότομα και τεχνητά, έτσι και έσθησε -τουλάχιστον προς τό παρόν- τό περίφημο θέμα τής γρίπης των πτηνών. Ξέρουν οι ίνστρούχτορες τής Νέας Έποχής τίς δόσεις του κουτόχορτου με τό όποιο ταΐζουν τό ζαλισμένο κοπάδι που προσπαθοϋν να δημιουργήσουν.

Μήν παίζουμε τό παιχνίδι τους

Συνήθως άναφέρονται από τή νεοποχίτικη προπαγάνδα έξωπραγματικά νούμερα για κυκλοφορίες βιβλίων (π.χ. Χάρρυ Πότερ, Κώδικας Ντά Βίντσι, «Ευάγγελιο του Ήουδα») ή για πλήθη που είδαν τίς άντίστοιχες κινηματογραφικές ταινίες. Π.χ. έγρόφη ότι ό τελευταίος όγκώδης τόμος του Χάρρυ Πότερ πούλησε μόνο στίς Η.Π.Α. 7 έκατομμύρια άντίτυπα τήν πρώτη μέρα. Τά νούμερα αυτά προσκρούουν στην κοινή λογική αλλά και ούτε είναι δυνατόν να άποδειχθοϋν.

Τά νούμερα αυτά αναπαράγονται από τά κοσμικά έντυπα. Ἐκεί τά παίρνουν καί πολλά ἐκκλησιαστικά.

Μήν πέφτουμε στήν παγίδα τῆς Νέας Ἐποχῆς καί διαφημίζουμε καί ἐμεῖς τά προϊόντα τους.

Ἰδρυση παραρτήματος τοῦ Ἀλβανικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος στήν Ἀθήνα

Πληροφορούμεθα ἀπό τό «Μακεδονικό Πρακτορεῖο Εἰδήσεων» ὅτι

Στήν Ἀθήνα θά μεταβεῖ τήν προσεχῆ Κυριακή 12 Μαρτίου ὁ πρόεδρος τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος Ἀλβανίας Ἐντι Ράμα, προκειμένου νά παρευρεθεῖ στήν τελετή ἱδρύσεως Παραρτήματος τοῦ κόμματος του στήν ἐλληνική πρωτεύουσα.

Ὅπως ἀναφέρουν σημερινά δημοσιεύματα τοῦ ἀλβανικοῦ Τύπου, τό Προεδρεῖο τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος Ἀλβανίας ἀποφάσισε κατά τή χθεσινή του συνεδρίαση τή δημιουργία τοῦ Παραρτήματος στήν Ἀθήνα ἀπό Ἀλβανούς μετανάστες.

Σύμφωνα μέ τά ἀλβανικά ΜΜΕ, σχεδιάζεται μελλοντικά ἡ ἱδρυση παραρτήματος τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος Ἀλβανίας καί στή Θεσσαλονίκη.

Προϊόν ἀρχαιοκαπηλίας τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα»;

Στήν ἐφημ. *Ἐλεύθερος τύπος* (19.4.2006, σ. 20) ἡ Νατ. Παυλοπούλου δημοσιεύει τά ἐξῆς ἐνδιαφέροντα ὑπό τόν τίτλο «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα» Προϊόν ἀρχαιοκαπηλίας ὁ «αἰρετικός πάπυρος»; Καί ὑπότιτλο «Ἐρωτήματα γιά τίς προθέσεις τῆς ἐμπορίου ἀρχαιοτήτων Φρίντα Τσάκος-Νούσπεργκερ».

Γράφει: «Στήν πολεμική πού προκάλεσε τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα», τό ὁποῖο κυκλοφόρησε πρόσφατα μέ τήν ὑπογραφή τοῦ «National Geographic», προστίθεται μία σειρά ἀπό ἐρωτήματα γιά τίς σκοτεινές δοσοληψίες καί τήν «ὑποπτη διαδρομή» πού ἀκολούθησε πρίν δεῖ τό φῶς τῆς δημοσιότητας. Σέ μία περίοδο κατά τήν ὁποία τό διεθνές κύκλωμα ἀρχαιοκαπηλίας ἀπλώνει τά πλοκάμια του, οἱ «Τάϊμς τῆς Νέας Ἰόρκης» ἐγείρουν ἐρωτή-

ματα γιά τίς ἀγοραπωλησίες τοῦ «αἰρετικοῦ παπύρου» τοῦ 4ου μ.Χ. αἰώνα καί τίς προθέσεις τῆς ἐμπορίου ἀρχαιοτήτων πού τόν «ἔσωσε» ἀπό τήν ἀφάνεια. Τό 2000, τρεῖς δεκαετίες μετά τήν ἀνακάλυψή του στή Μίνια τῆς Αἰγύπτου, ἡ Φρίντα Τσάκος-Νούσπεργκερ (σημ. «Π»: Ἑλληνοεβραία προφανῶς) ἀγόρασε τόν ἀρχαῖο κώδικα ἀπό ἕναν Αἰγύπτιο συνάδελφό της ἔναντι 300 χιλιάδων δολλαρίων. Ὑστερα ἀπό δύο ἀποτυχημένες προσπάθειες νά τόν προωθήσει στό Πανεπιστήμιο τοῦ Γέιλ καί ἕναν ἔμπορο ἀρχαιοτήτων στό Ὁχάιο, ἡ 65χρονη ἔμπορος μεταβίβασε τόν κώδικα στό ἐλβετικό ἴδρυμα «Μαικήνας γιά τήν Ἀρχαία Τέχνη». Πρόεδρος καί ἱδρυτής του ἦταν ὁ δικηγόρος τῆς Μάριο Ρόμπερτι. Τό νέο στοιχεῖο στήν ὑπόθεση, σύμφωνα μέ τούς «Τάϊμς», εἶναι ὅτι ἡ ἔμπορος (πού ἀποκόμισε ἀπό τή συμφωνία της μέ τό ἴδρυμα καί στή συνέχεια μέ τή National Geographic Society ἕως 2 ἑκατομμύρια δολλάρια) εἶχε συλληφθεῖ στήν Κύπρο τό 2001. Ἀνακρίθηκε στό πλαίσιο μιᾶς ὑπόθεσης ἀρχαιοκαπηλίας πού διερευνοῦσαν οἱ ἀρχές τῆς γείτονος καί ἡ ὑπόθεση «ἔκλεισε» ὅταν δέχτηκε νά ἐπιστρέψει στή χώρα ἕνα σπάνιο ἔργο τέχνης. Ἡ ἴδια ἀποδίδει τά προβλήματα της στίς συχνές ἀλλαγές τῆς νομοθεσίας γιά τό ἐμπόριο ἀρχαιοτήτων καί δηλώνει ὅτι «ὁ Ἰούδας τήν ἐπέλεξε γιά νά ἀποκαταστήσει τή φήμη του».

Ἡ καύση τῶν νεκρῶν βλάπτει τό περιβάλλον!

Μετά τήν ἱκανοποίηση τῶν «προοδευτικῶν» γιά τό νέο βῆμα «ἐκσυγχρονισμοῦ» πού κάναμε ὡς χώρα μέ τή νομιμοποίηση τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, ἔρχονται τώρα στό φῶς ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα πού ἔχουν σχέση μέ τό θέμα. Τά στοιχεῖα αὐτά δέν εἶναι θεολογικά. Προέρχονται ἀπό τό χῶρο τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.

Τά ἀναφέρει σέ ἐνδιαφέρον ἄρθρο του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἰερόθεος. Τό ἄρθρο ἔχει τίτλο «Ἡ ἀποτέφρωση τῶν σωμάτων βλάπτει σοβαρά τό περιβάλλον» (Ἐφημ. *Ὁ κόσμος τοῦ ἐπενδυτῆ*, 20.4.2006, σ. 46).

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀποτέ-

φρωση γίνεται σε ύψηλές θερμοκρασίες (γύρω στους 1.000 βαθμούς Κελσίου) με αποτέλεσμα να εκλύονται βαρέα μέταλλα (κυρίως μόλυβδος και υδράργυρος) και διοξίνες που επιβαρύνουν το περιβάλλον.

Στήν Ἀγγλία τό 11% τοῦ ὑδραργύρου πού ἐκλύεται στήν ἀτμόσφαιρα, ὅπως καί τό 11% τῶν διοξινῶν ὀφείλονται στά ἀποτεφρωτήρια (κρεματορία).

Αὐτά τά λένε οἱ χημικοί καί οἱ περιβαλλοντολόγοι καί ὄχι οἱ θεολόγοι.

Ἐπίσης γιά τή λειτουργία τῶν ἀποτεφρωτήρων καταναλώνονται τεράστιες ποσότητες καυσίμων σέ μιᾶ ἐποχῇ ἐνεργειακῆς κρίσης.

Ἐνῶ μέ τήν ταφή, ἡ ὁποία εἶναι πραγματικά φιλική πρὸς τό περιβάλλον, κανένα ἀπό αὐτά τά προβλήματα δέν προκύπτει. Ἀφήνουμε τό γεγονός -πού δέν εἶναι καί πολύ σπάνιο- νά ἀναμιγνύονται οἱ τέφρες στόν ἀποτεφρωτήρα καί νά παίρνει κανεῖς ἄλλο ἀντί ἄλλου. Ἀκόμη καί περιπτώσεις ἔχουν ἀναφερθεῖ πού ἀντί γιά τέφρα παρεδόθη στούς συγγενεῖς τσιμέντο ἢ κοινή σκόνη.

Ἄς ἀφήσουν λοιπόν τά ψευδοεπιχειρήματα οἱ ὑπέρμαχοι τῆς καύσεως (ἀποτεφρώσεως) καί ἄς ὁμολογήσουν ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς προτιμοῦν τήν καύση γιά λόγους θρησκευτικούς. Ἡ καύση ἦταν ἀνέκαθεν καί εἶναι σέ χρήση ἀπό τούς Ἰνδουιστές καί βουδδιστές.

Καί πάλι ἡ κ. Ἀρβελέρ

Διαβάζουμε στό βιβλίο τῆς Χαρίκλειας (ἡ ἐπί τό παγανιστικόν: Χαρίτας) Μήνη, *Νεοπαγανισμός*, ἐκδ. Ἀρχέτυπο, Θεσσαλονίκη 2000, στό κεφ. 8 μέ τίτλο «Ἡ ἀποκάλυψη μιᾶς πολιτισμικῆς γενοκτονίας», τά ἐξῆς:

«Μία παράδοση τόσο μακραίωνη καί εὐέλικτη ὅπως ἡ ἑλληνική δέν θά μπορούσε φυσικά νά σβῆσει τόσο εὐκόλα. Τί συνέβη λοιπόν; Ἀραγε οἱ Ἑλληνίδες καί οἱ Ἕλληνες αὐθόρμητα ἐγκατέλειψαν τίς προγονικές τους λατρεῖες γιά χάρη τοῦ (ἐδραϊκῆς προελεύσεως) Γιαχβέ; Αὐτό βέβαια διδαχθήκαμε στά σχολικά μας χρόνια, ὅμως ἡ πραγματικότητα φαίνεται πὼς ἦταν κάπως διαφορετική...

Στό πρῶτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου ἀναφέρθηκε ἡ παρατήρηση τῆς περίφημης ἱστορικοῦ

Ἑλένης Ἀρβελέρ-Γλύκατζη: “Ὁ ἀρχαιοπρεπῆς ἄνθρωπος ὑποχρεώθηκε νά ὑποταχθεῖ στήν τρομοκρατία πού ἐπέβαλε ἡ νέα (σ.σ. ἡ χριστιανική) θρησκεία μέ τή συνδρομή τοῦ κράτους” (τόμ. Ζ, σελ. 17). Ἐπισημαίνει ἀκόμη (ἡ κ. Ἀρβελέρ): “Καταστροφές ἀρχαίων ναῶν, δίκαιοι θάνατοι φιλοσόφων, ὁμαδικοί διωγμοί πνευματικῶν ἀνθρώπων, καταδίκες γιά μαγεία πιστῶν τοῦ ἀρχαίου πανθέου εἶναι φαινόμενα συνηθισμένα” (σελ. 16).»

Σχόλιο «Π»: Αὐτά λοιπόν γράφει στά βιβλία τῆς ἡ κ. Ἀρβελέρ, καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τήν παρασημοφόρησε; (βλ. καί σχόλια στό προηγούμενο τεῦχος τῆς Παρακαταθήκης).

Ἐσκεπάστηκαν οἱ βουδδιστές στόν Χολομώντα

Τό 1995 ὁ εἰσαγγελεύς Χαλκιδικῆς ἐμήνυσε αὐτεπαγγέλτως τούς ὑπευθύνους (Χαρά Καλομοίρη κ.ἄ.) ἐνός συγκροτήματος κατοικιῶν καί ἐγκαταστάσεων στό βουνό Χολομώντας τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπέναντι ἀπό τό “Ἅγιον Ὄρος, τό ὁποῖο παρουσιαζόταν ὡς παραθεριστικό, ἐνῶ ἡ τοπική κοινωνία «εἶχε βουίξει» ὅτι ἦταν βουδδιστικό θρησκευτικό κέντρο.

Μετά τήν ἀρχική πρωτόδικη καταδίκη στή Θεσσαλονίκη γιά παράνομη λειτουργία εὐκτηρίου οἴκου βουδδιστῶν, καί μετά ἀπό καθυστερήσεις ἐτῶν, λόγῳ ἀναβολῶν, προσφυγῶν τῶν κατηγορουμένων στόν Ἄρειο Πάγο κ.λπ., τελικά τό Ἐφετεῖο τούς ἀθώωσε «ἐλλείψει ἐπαρκῶν ἀποδείξεων».

Τώρα ἔρχονται οἱ ἴδιοι νά παραδεχθοῦν αὐτά πού τότε κατήγγελλε ὀλόκληρη ἡ τοπική κοινωνία τῆς Χαλκιδικῆς!

Ἄφοῦ οἱ βουδδιστές τοῦ Κέντρου «Κάρμα Γκνάλτσεν Λίνγκ» πῆραν ἄδεια γιά λειτουργία βουδδιστικοῦ εὐκτηρίου οἴκου στή Θεσσαλονίκη (Μάρτιος 2006), στά προγράμματά τους δηλώνουν ὅτι στόν Χολομώντα θά γίνονται τά ἀνώτερα μαθήματα καί ἡ πρακτική ἐξάσκηση.

Τί ἔχει νά πεῖ τώρα ἡ δικαιοσύνη;

**Δημοσκόπηση-κόλαφος
για τούς «έκσυγχρονιστές»**

Στήν ἐφημερίδα *Τό Βῆμα* (22.4.2006) δημοσιεύθηκε δημοσκόπηση τῆς «Κάπα Research A.E» ἀπό τήν ὁποία προκύπτει ὅτι τό 86% τῶν Ἑλλήνων πηγαίνουν τήν Ἐκκλησία, τό 83,8% βάζουν κόκκινα αὐγά, 80,4% πηγαίνουν στόν Ἐπιτάφιο, 77,2% ψήνουν πασχαλινό ἀρνί, 71,8% νηστεύουν τή Μεγάλη Ἑβδομάδα, 78,5 % πιστεύουν ὅτι «ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα συμβάλλει στή διατήρηση τῆς ἑλληνικῆς παράδοσης καί στή μετάδοσή της στίς νεώτερες γενιές». Ἐπίσης, τό 39,4% προτιμᾷ τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα νά ἀκούει δημοτική μουσική.

Σχόλιο «Π». Κάτι τέτοια εἶναι πού κάνουν τή Νέα Τάξη νά τά χάνει. Παρά τόν ἀδιάκοπο βομβαρδισμό μέ τά μηνύματά τους, ὁ λαός αὐτός κρατάει ἀκόμη καλά.

**Τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα»
καί ἡ Νέα Τάξη**

Δέν ἔχει ἀναφερθεῖ ἡ ἔξις ἀπλῆ παρατήρηση σέ ὅσα δημοσιεύματα ἔχουμε δεῖ στόν ἡμερήσιο καί περιοδικό τύπο -καί δέν εἶναι λίγα- σχετικά μέ τό πολυδιαφημισμένο «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα». Ὅλοι αὐτοί, πού κτυποῦν τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, εἶναι αὐτοί ἀκριβῶς πού κτυποῦν συγχρόνως τίς κατακτήσεις τῆς σύγχρονης κοινωνίας στήν ἀσφάλιση, κοινωνικό κράτος, συντάξεις κ.ο.κ. Εἶναι αὐτοί οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι πού χτυπώντας τόν Χριστό καί δικαιώνοντας τόν Ἰούδα, χτυποῦν τήν ἀνθρωπιά καί τή συμπόνοια, διαλύουν τόν κοινωνικό ἴστό καί πᾶνε νά ἐγκαθιδρῦσουν μιά παγκόσμια κοινωνία - ζούγκλα. Μᾶς λένε τίποτε ὅλα αὐτά ἤ ὄχι;

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
για τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου
Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.

Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπό τήν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.